
3 1761 06633841 9

Digte

af

Nikolaj Krossing.

Digte

af

Nikolaj Krossing.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Boghandler H. Hagerup.

Trykt hos Louis Klein.

1858.

Indhold.

De med * betegnede Digte have ikke før været trykte eller kun paa løse Blade ved Lejligheder.

Børnestuen.

Livet.

Side.

Side.

Erindringen.

Naar Børn kom mig imøde,
De store Smaa, de søde,
De bragte Juleglæde
Mit Hjem, mit Lærersæde.

Blandt Venner og blandt Frænder
En Lue stadigt brænder.
Den hellig Gammen sendte;
Tre Snese Aar den kjendte.

Du Fremmede! som finder
De længst adspredte Minder
Ej værd i Krands at samle, —
Derom de bad den Gamle.

Børnestuen.

Moderkys.

Dette lille Kys skal du ha'e,
  Fordi du er saa mildt et Pus;
Dette lille Kys vil jeg ta'e,
  Fordi du er mit eget Nus.

Dette lille Kys skal du faae,
  Fordi du holder af din Moer;
Dette lille Kys ovenpaa,
  Fordi jeg elsker højt mit Noer.

Allerførste Kys aarle Stund
  Er Kjerlighedens Morgenbøn,
Allersidste før Aftenblund
  Er hele Dagens søde Løn.

Ride, ride. Ranke!

Ride, ride, Ranke!
Greven er saa højt paa Straa,
Bonden maa med Træsko gaae.
Ride, ride, Ranke!

Ride, ride, Ranke!
Junkren paa sin fine Hest,
Som kan dandse, ret gjør Blæst.
Ride, ride, Ranke!

Ride, ride, Ranke!
Frøknen sidder let som Fjer,
Som min lille Rytter her.
Ride, ride, Ranke!

Ride, ride, Ranke!
Hvorhen skal nu Vejen gaae?
Bedstefaer Besøg skal faae.
Ride, ride, Ranke!

Ride, ride, Ranke!
Og naar vi saa stige af,
Sige vi: Goddag, Goddag!
Ride, ride, Ranke!

Ride, ride, Ranke!
Bedstemoer af Hjertensgrund
Trykker os et Kys paa Mund.
Ride, ride, Ranke!

Ride, ride, Ranke!
Tantes Stuedør vil vi
Heller ikke gaae forbi.
Ride, ride, Ranke!

Ride, ride, Ranke!
Nu til Onkel i Galop.
Er han hjemme? Ja. Saa stop.
Ride, ride, Ranke!

Ride, ride, Ranke!
Men nu er det Aftentid;
Lille Hest, til Stalden hid.
Ride, ride, Ranke!

Ride, ride, Ranke!
Til imorgen staa i Ro.
Havre først: et Kys, ja to.
Ride, ride, Ranke!

Ole Lukøje.

Ole Lukøje! Er du der alt?
Strøer du os Sand i Øjet?
Herregud, hvor du bruger Gevalt,
For vi har dandset og støjet.

Nussebeens Finger vil ha'e dig væk,
Krummer sig, gnider og gnider;
Lad det kun være, du lille Gjek!
Omsonst med Ole du strider.

Rask ned i Buggen; Øjnene til;
Saa vil vi gyngende svømme;
Moder imidlertid nyde vil
Vaagen de sødeste Drømme.

Visselilullullu, tys, tys, tys!
Jeg fik iaften dit sidste,
Jeg vil imorgen dit første Kys
Ej for Alverden miste.

Sov, mit lille Barn, sov!

Sov, mit lille Barn! sov trygt, min Snut!
At du kan blive stor og stærk;
Sund luk Øjet op, min spæde Glut,
Naar Solen har begyndt sit Værk.

Dejligt er det klare Morgengry,
Det friske Haab da bliver vakt,
Og mit lille Nus, saa flink og fry,
Faaer begge Pusselanker strakt.

Dejligt er det Skjer, som aarle seer
Til os i Seng og Vugge ind;
Mere skjønt dit Øje til mig leer
Og Morgenrøden paa din Kind.

Dejlig er den Blomst, os Vaaren bød
Med Farvepragt og Duft i Top;
Daglig fremstaaer paa din Moders Skjød
End mere skjøn din trinde Krop.

Dejlig er de Lysglimt fra det Blaa,
Som vi har nikket til saa tit;
Stjernekigger var jeg paa to smaa,
Naar dine Øjne oprandt blidt.

Dejlig er vist Englekorets Klang
Til Kjerlighedens Faders Lov;
Men ej mere varm end Moders Sang,
Før hendes lille Pusling sov.

Sov, mit lille Barn! sov trygt, min Snut!
At du kan blive stor og stærk;
Opfyldt da blier Drømmen, spæde Glut!
Naar Solen har begyndt sit Værk.

Ansigtet.

Pandebeen, der er Tankens Rige.
Endnu ligger den i Svøb;
Men engang i Tidens Løb
Vil den frem for Lyset stige.

Øjesteen, du er Sjelens Rude.
Eja, hvilket lystigt Hjem!
Skjelmeriet, der gaaer frem,
Lader meget Meer bebude.

Næsetip, kort du sagtens række,
Er en lille bitte Stump;
Allerede dog den Klump
Anelser om Faders vækker.

Mundelip, Port for Taler mange,
Først om Faer og saa om Moer,
Saa om Søster og om Broer,
Lukkes til af Trykkys lange.

Hagesmæk; Vejen er tilende;
Skal vi gaae den nok engang?
Mig den bliver aldrig lang;
Intet Bedre fik jeg kjende.

Fingrene.

Søskende jeg kjender fem;
Stakkel, som ej kjender dem:
Ved hverandres Side sat
Blev de Mennesket en Skat.

Tommeltot er Patriark,
Lille, buttet, rørig Knark,
Styrer Flokken som Regent,
Ellers var det slet bevendt.

Slikkepot har Tyvsnatur,
Sidder fremmest og paa Luur;
Han er Barnets Pegepind,
Naar det faaer sin Fibel ind.

Langemand højt rækker op
Midt i Klyngen med sin Krop;
Naar tilvæds man trækker Krog,
Gavner godt det store Skrog.

Guldbrand har den søde Rang,
Bærer Ringen, gyldentrang;
Om hans Lykke tier Sang,
Ellers Visen blev for lang.

Lille Peter Spillemand,
Ikke meget højner han;
Morer sig saa jevnt og godt
Som en stakkels Askepot.

Rækker jeg dig Alle frem,
Giver du mig dine Fem:
Er et Tryk: Farvel, min Ven!
Og til Velkomst et igjen.

Pigens A. B. C.

A. a.

Alfader, som i Himlen boer,
Bevare mig og Faer og Moer!

B. b.

En Bibel gjør saa god og klog;
Jeg har endnu kun Billedbog.

C. c.

Castelsbesøg engang iblandt
En gammel Ven mig tidligt vandt.

D. d.

Min lille Dukke er for mig,
Hvad, kjere Moder! jeg er dig.

E. e.

Erindring er den Ældres Frugt;
Har jeg alt ofret noget Smukt?

F. f.

Som du, min Fader! Ingen her
Mig bliver nogensinde kjer.

G. g.

O, see! Gud Herrens Engle smaa
Er jo kun Børn med Vinger paa.

H. h.

I Haven hos en Bedstemoer
Er Børnebørn dog kjerest Flor.

I. i.

Mit Indre selv jeg danne maa,
Mit Ydre lod mig Herren faae.

J. j.

Snart Manges Julefryd forgaaer;
Min varer ved det hele Aar.

K. k.

Giv Kjerlighed end mangt et Navn,
Dens rette Hjem er Moderfavn.

L. l.

Som Latter gaaer i Glædens Spor,
Kun Glæden Godes Hjem beboer.

M. m.

O, Moder! synligt for mit Blik
Skytsenglen ved min Side gik.

N. n.

Naturen har sin skjønne Lov
For Livet som for Mark og Skov.

O. o.

Opofrelsers og Omhus Pagt
Har Moderen sit Barn tilsagt.

P. p.

Det kaldes Pligt at elske fromt;
Var uden den ej Livet tomt?

Q. q.

Det Qvad, som først mit Øre nød,
Indlulled mig i Slummer sød.

R. r.

En Ring er Troskabs gyldne Baand
For Sjel i Sjel og Haand i Haand.

S. s. s.

I Søskendkjerlighed har Fred
Et uomskiftet Hvilested.

T. t.

Taknemlighed! hvor er du arm
Selv i en kjerlig Datters Barm.

U. u.

Mens Nattens Ugle tuder stygt,
Jeg sover hos min Moder trygt.

V. v.

Tro ved min Vugge, Dag og Nat,
Bevogted Fryd og Haab sin Skat.

X. x.

Xantippe ejed heftigt Sind;
Jeg vil ej lukke Vreden ind.

Y. y.

Den hulde Yndes Flor bestaaer,
Mens Tiden Skjønheds Rose naaer.

Z. z.

Al Ziir og ødsel Pragt er gold,
Gjør Sjelen tom og Barmen kold.

Æ. æ.

Min Æres Maal: at vorde god,
Er Blomsten fra min Stammes Rod.

Ø. ø.

Med Ø er Alfabetet endt,
Og jeg har Kundskabs Fakkel tændt.

1. 2. 3.

Een er Himmelens Gud forvist,
  Haabet og Trøsten fra Først til Sidst.
To var de Tavler, som Moses gav;
  Ordet har Liv, fandt Stenen Grav.
Tre Patriarker: Abraham,
  Isaak og Jakob, Troens Lam.
Fire Evangelister udgik;
  Glædens Budskab af dem vi fik.
Fem Mosebøger Biblen har;
  Livets Kilde der risler klar.
Sex var de Steenkar ved Canas Fest,
  Vand blev til Viin, thi Christus var Gæst.
Syv staaer som Tidens første Tal,
  Dagenes Række med Fryd og Kval.
Otte var Saligheders Væld,
  Der Herren prædiked fra sit Fjeld.
Ni var de Helliges Englekor,
  Frigjorte Aander fra denne Jord.
Ti var Alfaders store Bud;
  Slet dem af Hjertet aldrig ud!
Elleve var Disciplene troe;
  Judas solgte sin Fred og Ro.
Tolv var Apostelskaren from;
  Ordet ved dem blev vor Ejendom.

Lille Jakob.

Jeg sad ved din Vugge,
Du vidste det ikke,
Du kjendte mig ikke.
Jeg kjendte, jeg elsked
Og saae paa den lille,
Sødtsovende Frænde.

Jeg tog dig paa Armen,
Du mærked det ikke,
Du elsked mig ikke,
Udtolked ej Kysset,
Det varme, der rørte
De buttede Kinder.

Paa Knæ jeg dig satte
Til lystig Ri'eranke,
Hvor Hesten hed Blanke;
Du takked mig ikke,
Imellem du smilte,
Men græd og imellem.

Hvad er det, jeg elsker,
Uskjønsomme Frænde!
Ved dig og din Vandel?
Du gjør, hvad dig tykkes,

Ej byder velkommen,
Ej heller Farvellet.

Jeg elsker din Frihed,
Dit utvungne Væsen,
Dit Smiil og din Taare,
Som Lunet tilsiger,
Du hykler ej Omhed,
I dig boer ej Falskhed.

Den store Forhaabning,
Der spiller i Smilet,
Den Anelses Tanke,
Der hylles i Pludren,
Den elsker jeg, Lille!
Som Nutidens Udsæd.

Det Blod, som opliver
Din Kind med sin Rødme,
Det elsker jeg, Lille!
Det Blod, som forvolder
Dit Hjerte dets Banken,
Det hæver mit eget.

Naar Dagene svinde,
Og Aarene svinde,
Vil dine smaa Arme
Vel Morbroder favne,

Du vil ham vel kysse,
For han dig har kysset.

Naar Aarene svinde,
Da vil du vel huske
Og sige imellem:
Han har mig dog elsket,
Han sad ved min Vugge
Og bar mig paa Armen.

Den Moderløses Juul.

Glædelig Juul, min lille Dreng!
Kjerlighed sidder ved din Seng,
Skjøndt ikke den, som først dig favned,
Som i dit Uskyld ej du savned,
O, dog en mild og venlig Trøster:
Bedstemoder og Faders Søster.

Glædelig Juul, min lille Dreng!
Julen er Glædens rette Væng.
Medens du rigtigt dig fornøjer,
Medens du leer og dandser, støjer,
Hist i de store Juleglæder
Helligt en Engel for dig beder.

Glædelig Juul, min lille Dreng!
Trøst-Melodi paa Sorgens Streng!
Hulde Kjerminde mellem tvende
Smaaknopper af en Krands fra hende!
Liflige, friske Trefoldskløver!
Balsam, der Saarets Smerte døver.

Glædelig Juul, min lille Dreng!
Kjerlighed sidder ved din Seng.
Glæder som nu du altid smage
Hele din Fremtids mange Dage!
Her maatte Julemærker fejle,
Skulde din Baad ej herligt sejle!

Livet.

Violen.

Jeg staaer bly paa Kløvertinder,
  Gaa dog Violen ej forbi;
Betragt mig rigtigt, og du finder
  Den store Harmoni!

Troer du, den høje, hvalte Bue
  En større Mester malet har?
Hvo savned, blot ved mig at skue,
  En Almagt klar?

Er Duggen, som mig dagligt nærer,
  I Kraft ej Tordenbygen lig? —
Jordlaget Klippetoppen bærer,
  Og Stilken mig.

En sagte Vind mig let kan bøje!
  Kan ikke Jorden rokkes selv?
Et Vink kun af Alherrens Øje —
  Og, Verden! skjelv.

En Barnehaand mig ofte bryder
Og sætter paa sin Barm med Lyst:
Mon mere vel Alverden pryder
Sin Skabers Bryst?

Saa dvæl da, Støv! paa Markens Tinde,
Gaa dog ej stolt det Smaa forbi;
Alt er ikkun en spæd Kjerminde
I Almagt Harmoni!

Til Fyrtaarnet.

(Paa en Søreise.)

Hver lille Stjerne
Jeg havde kjer
Og saae den gjerne,
Men dig især.

Der var saa mange,
Her er kun du;
Jeg var ej bange,
Som jeg er nu.

Saa klart fra Øen
Dit Lysglimt kom,
Mens jeg paa Søen
Blev kastet om.

En Faer med Lygten
Du stod mig bi
Og hemmed Frygten
Paa vaade Sti.

En tavs Paaminder
Du vinked der
Fra høje Tinder
Om blinde Skjer.

Da svaled Trøsten
Hver Mismods Aand:
Hvor smukt, at Kysten
Gav Dybet Haand.

De staae som Frænder,
En Mø, en Mand,
Der Brødre sender
Saa vidt om Land.

Blandt alle Brave
Dig Lønnen helst:
Af aabne Grave
Blev Mange frelst.

Ukjendt og Kjendte,
Har ingen Magt:
Dit Øje brændte,
Din Hjælp blev rakt.

Det er at give:
De Hjulpne gaae;
Men du maa blive,
Tilrede staae.

Du kan ej vandre,
Der komme Fleer,
Og alle Andre
Mod Hjælpen seer.

Tak, lille Stjerne
Paa vaade Sti!
Jeg saae dig gjerne,
Men gaaer forbi.

Venskab.

De røde Striber Vesten malte,
Og tusind Væsners Læber talte
Om Glæderne paa denne Jord.
Jeg hørte paa de skjønne Ord.
Smaafuglene de sad paa Grene,
Men ingen af dem var alene;
Jeg saae paa deres Samlivs Glæde
Og tog ved Træets Rod mit Sæde.

Hvad er det her paa Livets Veje,
Der fanger vel det bedste Eje?
Hvad er det, der gjør Rejsen blid,
Opblusser ej, men fremmer Id?
Mon det er Fuglene paa Grene?
Mon det er Vandringen alene?
Mon det er Vaarens unge Glæde?
Mon det er Græssets bløde Sæde?

Jeg hørte Fugles skjønne Sange,
Jeg gik paa de græsfriske Vange,
Jeg fandt det Hele saare smukt;
Men dog var Rejsen uden Frugt.
Jeg talte, — men mig Ingen svared;
Jeg græd, — men Ingen det forklared;
Sangfuglen fløj, hvorhen jeg kommer,
Da blev jeg mod i fagren Sommer.

Jeg var saa ukjendt end med Verden,
Fandt ingen Fryd i denne Færden.
Gud! hvor var jeg ej ond i Ord
Mod Dig, der i Din Himmel boer:
Jeg skjeldte, græd udi min Smerte,
At Du mig gav et aabent Hjerte;
Jeg husked ej, saa dump isinde,
At man maa lede for at finde.

En Aften, medens Vesten gløder,
Jeg et beslægtet Væsen møder;

Det var ej nogen Liljevaand;
Han rakte mig sin djerve Haand,
Han fulgte med, vi gik tilsammen,
Det var ej Ruus, men Sjelegammen,
Skjøndt ingen Elskov, dog et Eden,
Som lænker Hjerterne herneden.

Ret som en Busk i Bøges Skygge,
Der grønnes til en huldrig Hygge;
Ret som et Blad, der aabnes blidt
Alene for at fryde lidt;
Ret som et Bær, hvis Livsdaad bliver
Den Lædsken, det en Anden giver:
Saadan det rene Venskab lever
Og fordringsløst som Engel svæver,

O, blide Venskab! ved din Flamme
Saae jeg det bedste Eden bramme;
O, blide Venskab! ved dit Ord
Fortrylledes mig denne Jord.
Med dig jeg gik saa trygt ved Haanden,
Da smilte Kinden, svulmed Aanden;
Du gav min Tanke Maal og Vinge,
Og Toner til i Sky at klinge.

Men Vaaren er din sande Bolig.
Da gaae de tvende Kaarne trolig;
Da læses i Naturens Skrift
Den højtidsfulde Livsbedrift;

Da aabnes Hjerterne for Glæden,
Og Tiden rummer Evigheden.
O, Venskab! Sol! din Dag jeg smage,
Til Herren kalder os tilbage!

Fuglepoesi.

Svalen.

En levende Vossisk Idyl. Den bygger venligt under Taget, om det er nok saa mosdækket; kun Vinteren formaaer at drive den bort fra de rolige Hytter.

Hønen.

En Parodi paa Idyllen: en evig huuslig Kaglen.

Ørnen.

En djervthenrullende Hymne, prisende den mægtige Guddom.

Lærken.

Et lifligt Godmorgen af en elsket Pige, det gjør os glade for hele Dagen.

Kragen.

En dum, indbildsk Hofmand — i neligé.

Skaden.

Samme i Embedsforretninger.

Ravnen.

Tartuffe, baade i Sind og Skind.

Anden.

En jevn, suffisant Borgerkone.

Gaasen.

Samme i bedre Kaar.

Strudsen.

En fornemmere Gaas.

Duen.

Fjedret Uskyld og Troskab, bruger kun Vingen til at undgaae Angreb, synger ej højt i Sky, men kurrer blidt for sin Mage.

Kanariefuglen.

En Operasangerinde; kommer to af dem sammen, da vee vore Øren!

Hogen.

En franc libertin: den forfølger Duen af Kjødets Skrøbelighed.

Nattergalen.

Et helligt Veemodssuk, der flagrer mod det Fjerne i blide Anelser.

Colibrien.

En spæd Viol paa en lysegrøn Majdag.

Selskabsfuglene.

Symbol paa et aandeligt Broderskab: forlader een dem, da flytte de tættere sammen; men adskilles de alle, da opgive de Aanden.

Johannes Ewald.

Hvor Armods Hytter ofte Højhed skjule,
Jeg seer en Arne vinke rolig mild;
Og som en Alf i Kæmpebakkers Hule
Den bolde Nordbo gløder ved sin Ild.
Han sidder tavs, og kjekke Manddomstanker
Opklækker Mørkets stjerneklædte Rund;
Og egedrøje, stærke Helte vanker
Sværdgjordede i Fantasiens Lund.

Naar hellig Skumring ruger over Jorden,
Og Himlens Lamper trindt omkring er tændt,
Da gaaer den lyse Fylgie for Norden
Sin vante Gang og læser gammel Prænt.
Hun kaldes M i n n i, og naarhelst hun kalder
Henfarne Aander frem af Graven staae.
Naar Sneen tæt om Hyttens Rude falder,
De lejre sig, hvor Ovnens Luer slaae.

Nu ruger hellig Skumring over Jorden,
Og Stjerneglimt ind i min Hytte brød;
Kom da, du lyse Fylgie for Norden!
Og ræk mig Tavlen af dit Moderskjød.
Lad mig staae knælende for mine Fædre,
Tavs ofrende i deres Helligdom,
Henfarne Aander barnligt hædre
Ved at hensende dem en Tanke from.

Johannes Ewald! hvor Sylfider kruse
Dalkløveret ved klare Kilders Bugt,
Jeg hører undrende din Vinge suse
Og seer mod Himlens Sky din Kæmpeflugt.
Højt stiger Aanden paa sin Ørnevinge,
Og gudbegejstret toner Hymnens Klang;
Som blide Duer Freja Ofret bringe,
Udaander kjelen Elskov i en Sang.

Jeg hører sjeldne Greb i Æolsharpen,
Som Toner fra ukjendte Aanders Vej;
Snart syder rædsomt Bølgerne i Sarpen,
Snart vander Bækken sin Forglemmigej.
Du lader Helveds svovlblaae Afgrund føde,
Og Moloch gløder i sit Raseri;
Huldsaligt Irmiel maa Adam møde
Og aabne ham Elohas Harmoni.

Begejstret maatte jeg med dig frembære
Min Lov og Priis til Herren paa hans Borg;

Dit Ord jeg sang til Alschadais Ære
Og glemte Jorden og hver smaalig Sorg.
Til Tak jeg ofrer dig en hellig Tanke
Og en Erindringstaare, varm og reen;
Novemberløv maa jeg med Hylding sanke
Og lægge henrykt paa din simple Steen.

Barden.

Henover Ager, over Vang
  De Bryllupsklokker tone;
De kalde frem til lystig Gang
  At bytte Pigekrone.
Hvert Taarn har en livsalig Klang,
De synge Møens Afskedssang;
  Og Barden sang tillige,
  Men ej om Himmerige.

Han sad, hvor Vejen bøjed sig,
  Og lyttede til Klangen;
Han saae den Brud saa lystelig
  At trine over Vangen.
Hvor gjerne gad han ej gaaet med
Og ledet hendes glade Fjed
  Til Kirken og derinde
  Sin Haand til hendes binde.

Men det sig ikke føjed saa;
  Hun fæstede en Ridder.
Da fandt han ej Violen blaa,
  Skjøndt han paa Marken sidder:
Da fandt han ikke Rosen rød,
Da fandt han ikke Engen blød;
  Han saae ej Stjerner brænde;
  Thi, ak! han saae kun hende.

Alt tier Spil og Klokkeklang;
  Gud har dem knyttet sammen.
Da hører han det Følges Gang
  At nærme sig med Gammen.
Han aabner Ledet da igjen
For Bruden og for Brudens Ven;
  Og mens til Tak de bukker,
  Han tier mørk og sukker.

Paa Borgen bliver Alting Liv;
  Til Dands de sig indfinde.
Brudgommen med sin unge Viv
  Er Alles Lyst derinde.
Og Barden hører Fløjtens Hviin,
Han seer dem dandse hver med sin;
  Men ej han Fryden sandser;
  Thi han med Ingen dandser,

Han banker paa; man lukker op;
  „Jeg er en Bryllupssanger.“ —
„Da maa du hist i Salen op,
  Hvor Dagens Glæde pranger.
Nu, lystig Pilt! hvorfor saa bløď?
Et Bryllup er jo Ingens Død.
  Du kommer ret behænde,
  Just Dandsen er tilende.“

De Gæster omkring Knøsen staae,
  Smaapigerne fast blue;
De høre ham Guldharpen slaae,
  Men de langt heller skue;
Thi han var fager, han var blid,
Og Kinden var som Liljen hvid,
  I Øjet hang en Taare;
  De yndte ham saa saare.

Og Sangen tav, og Bruden saae
  Med Taarer hen til Skjalden;
Veemodige de andre staae,
  Og det var tavst i Hallen.
Da faldt der i hans Skjød saa tung
En guldbaldyret Pengepung;
  Men han vil ikke have
  Den kostelige Gave.

„Saa vælg da, Sanger! hvad du vil,
Der skal dit Kvad opveje.“
Han svarer med et graaddulgt Smiil:
„Din Brud har der i Eje
En Rose paa det runde Bryst,
Den kan mig skaffe Fryd og Lyst;
Thi hendes Taarer væde
Det bløde Blomstersæde.“

„De Barder er et sælsomt Kuld;
Min Brud! du maa ham lønne.“
Hun rækker selv ham Rosen huld,
Et Billed paa den Skjønne.
Han takker med et saligt Blik;
Han græder, og da bort han gik,
Ret mange Taarer fløde,
Skjøndt Dands og Jubel løde.

Ud gik han i den kolde Nat
Og ømt sin Blomst betragted;
Da fandt han sig ej stygt forladt,
Som Brudgom han sig agted;
Thi Rosenbægrets Runding bar
Hans og den Elsktes Taarepar;
Gudinden spandt paa Tenen,
Skjøndt Torne stod om Grenen.

Tymme Sjellandsfar.

Jeg seer to stolte Hære
I Harnisk og med Skjold,
Og danske Knud med Ære
Fik Sejeren i Vold:
Mod Britterne han vanked,
De mærked, at det gjaldt;
Een Krone til han sanked
Med dem, han ejed alt.

Men ingen Konges Gjerning
Jeg nu lovsynge vil;
Thi Skjebnen med sin Tærning
Tit driver sælsomt Spil:
Hun ændser ikke Stænder
Og aldrig usle Kaar,
Og jeg min Priis hensender,
Hvor Ringheds Hytter staaer.

Mit Øje seer paa Tofte,
Iblandt de stolte Mænd,
En Bondeknøs i Kofte,
Men med et Sværd ved Lænd.
Forladt staaer Ploven hjemme,
(Den faaer nok Andre frem),
Han vil en Idræt fremme,
Som havde mere Klem.

De frygtelige Hære
Alt mod hinanden stod;
De tørsted efterÆre
Langt meer end efter Blod.
Og Luren lød ret snarligt,
Da blev der Favnetag,
Ej Spydet kyste varligt,
Ej klapped Klingen svag.

Men Dannerhæren viger,
Sit Banner den ej seer,
Og Brittemodet stiger
Ved Synet meer og meer.
„Gud! frels os dog af Nøden,"
Brød Tymme, Bonden, ud:
„Langt heller Sejersdøden,
End Danmarks Hædersbrud!"

Saa svinger han behænde
En Green med venligt Maj:
„Hvor er I Danske henne,
Seer I da Banret ej?
Seer! Britterskoven svejer
Og grønnes til en Krands:
Den vinker os til Sejer,
Kom, nok en Heltedands!"

Og alle Danske følge,
Ej Bonden byder: Staa!

Saa længe Liv sig dølge
I nogen Brit de saae.
Der brødes Roser røde,
Saalunde plukked man;
Snart Sejren stod blandt Døde,
Men i et venligt Land.

Længst Graven Bonden dækked
Blandt andre Bondemænd,
Og ikkun Runer vækked
Erindringen igjen.
Naar Maj paa Kvist sig danner
I Morgenrøden klar,
Den minde om hans Banner,
Den bolde Sjellandsfar.

Hvidtfeldt.

Hvirvl dig, du mægtige Lue!
Du brænder ej til en Bryllupsfærd:
Dit Skin lokker kraftige Maager
Til Havets Leje, hvor Hvalen sejler.

Stig, dæmrende Sky af Kartoven!
Du slutter med Fadervarme
Danske Kæmper i dine Arme
Og løfter dem højt imod Sky.

Lad briste, taarnende Blok! dit Bryst.
Lynet har splittet Fjeldaasens Eg.
Vulkanen aabner sit hvide Svælg,
Der er Malm i den rygende Indvold.

Dannemark! Vraget paa Bølgen hviler
Hovedet i dit moderlige Skjød.
Lodbrogs og Graafelds hellige Aander
Love dig Hæder paa gyngende Sø.
Mit Farvel toner højt fra den halvknuste Barm,
Og mit Dødssuk slaaer dine Fjender.

Paaskeliljen.

Hvide Blomster uden Pragt,
Søde, simple Paaskelilje!
Mere skjøn end Salomon
I hans Konge-Klædebon,
Hævder du din Overmagt
Paa den lysegrønne Tilje.

Hvad Langfredags Nat udslukked,
Paaskekveld igjen oplukked:
Livets Aften-Morgenrøde.

Du steg af det Vinterdøde
Som Gjenfødsels Førstegrøde,
Siger i dit Blomstersprog,
Hvad der staaer i Bøgers Bog.

Dag og Nat.

Dagen med sit klare Øje
Spreder Lys og Farveglands;
Natten smiler fra det Høje
I den gyldne Stjernekrands.

Dagen aabner Blomsterflokken,
Byder Velkomstkalken frem;
Natten runder omkring Lokken
Afskedsbladet i sit Hjem.

Dagen ejer Liv og Varme,
Frygt og Tillid, Tvivl og Tro;
Natten har et Favntags Arme
Med Pavlun i Fred og Ro.

Dagen er et Barn, som leger,
Højt velsignet i sin Daab;
Natten helligt vederkvæger
Med de Saliggjortes Haab.

Dagen med sin Idræt svæver
Henad Virkeligheds Strøm;
Natten paa sin Vinge hæver
Tankens Anelser og Drøm.

Dagen svulmer med sin Færden,
Sender sine stærke Bud;
Natten samler hele Verden
I en Aftenbøn til Gud.

Dagen med sin Virken rutter,
Har ej Hvile eller Rast;
Natten huldt til Hjertet slutter
Moderømt og trygt og fast.

Dag og Nat er Livets Poler,
Er din Vugge og din Grav;
Frejdigt, hvo paa Herren stoler,
Griber, lægger Vandringsstav.

Graven.

See! paa Helligdage
Fredeligen drage
Skarer frem, tilbage,
Til og fra Guds Bolig

Over Kirkegaarden
Mellem Grave.
Tanke! gjør det dig urolig,
Skjøndt det er Naturens Orden,
At vi naae hans Himmelbolig
Gjennem Grave?

Livet er en Grav.

Livet er en Grav:
Alt mod Nedgang haster;
Skjønhed Masken kaster,
Giver atter, hvad Gud gav,

Livet er en Grav:
Daggrys Kvist ved Vældet
Finder Daggry fældet
Til en stakket Støttestav.

Livet er en Grav:
Barnet, som nu fødes,
Snart med Gubben mødes,
Drukner i det samme Hav.

Livet er en Grav:
Sjelestyrken svulmer;
Gnisten snarlig dulmer
Askehøjen, tavs og lav.

Livet er en Grav:
Heltevejes Dage
Lade kun tilbage
Døde Minder om en Brav.

Livet er en Grav,
Maalet Kjerligheden,
Og det naaes herneden
I den fredelige Grav.

Graven er en Vugge.

Graven er en Vugge.
Indgangsdøren til et Andet,
Bedre, men ej sælsomt blandet:
Aandeglimt og Askekrukke.

Graven er en Vugge:
Om end Haabets Blomster segne,
Ej de skal for evigt blegne:
Himlene dem kun bedugge.

Graven er en Vugge:
Englen tager dig ved Haanden,
Puster Kjerten ud; men Aanden
Aldrig lader sig udslukke.

Graven er en Vugge:
Stands da Taaren, Lykkelige!
Dine Glædesroser vige
For at vorde mere smukke.

Graven er en Vugge:
Sorrigfulde! græm dig ikke;
Glemselsdraaben, du skal drikke,
Lindrer dine Hjertesukke.

Graven er en Vugge:
Englen træder den fortrolig,
Og du gaaer fra lune Bolig
Til Guds Aasyns Indelukke.

Graven er en Vugge:
Frygter Barnet for dens Gænge?
Kunne vi som Børn ej trænge
Til Fortrøstnings trygge Vugge?

Min Grav.

Somren i den skjønne
Grønne, nysudsprungne Pragt,
Naar den har sit søde
Røde smukt paa Rosen lagt

Og i Lundens Gange
Mange Fuglekore vakt,
Ønsker jeg til Gravhøj.

Alle mine Kjere
Være glade ret som før,
Ingensinde græde,
Træde mod min lukte Dør,
Tavse gaae tilbage,
Tage huld Erindrings Slør,
Favnes og da — skilles.

Som de første Svaler
Daler ved det stille Tag,
Jeg ved deres Rude
Ude med mit Vingeslag
Minde dem, at Vaaren
Vaaren har et Skjer idag,
Som paa Gjensynsmorgen.

Daaben.

Da Christus for Johannes stod
Og tog sin Daab af Jordans Flod,
Den Lære fra hans Læbe lød:
Liv steg af Arvesyndens Død.

Han Smaabørn tog i venlig Favn
Og døbte dem i Herrens Navn,
Velsigned dem med helligt Smiil:
Guds Rige hører Slige til.

End Barnet for Gud Herrens Fod
Aftvætter Syndens Arvelod;
Det veed af Intet, græder kun
I Profetiers Naadestund.

Der er en anden hellig Daab,
Som styrker med et saligt Haab,
Og det er Gubbens Graad paa Kind,
Naar Anger smeltede hans Sind.

Fornyelsernes Naadetvæt
Udsletter Livets Regnebret:
Et Barn, til Daaben bragt paany,
Ham aabnes Smaabørns Morgengry.

Sang.

Der synges lystigt, hvor Vugger gaae,
Om fiirogtyve i hver en Vraa,
Og Vissselulle, mit lille Barn!
Din Moder sidder og vinder Garn.

Der synges siden om Fiskeskjer,
Om Lax og Brasen, som fanges der,
Om Hesten Blanke og Abildgraa,
Som liden Rytter skal ride paa.

Og siden følger os Sangen fro,
Hvad om vi græde, hvad om vi loe:
De søde Længsler i Livets Vaar
Af Tonebølgen sin Tolker faaer.

Den samler helligt, hvad adskilt staaer,
Ved den Betydning det Mindste faaer:
En Sang ved Vuggen opsvinger sig
Som Hymnetoner mod Himmerig.

En Brudevise trolover øm
Det Virkelige med Anens Drøm;
En Gravsang bliver alt her paa Jord
Et blidt Velkommen af Engles Kor

Hvad om os toned i simpel Sang,
Da Vuggen rulled den første Gang,
Hvad tit vi nynned for andre Smaa,
Som Mindets Ekko det nu fremgaae.

Og Sangen vorder paa Fødslers Fest
En gammel Ven og en elsket Gæst,
Der var tilstede hin glade Stund,
Da vi blev nynnet som Noer i Blund,

Der har os fulgt i de svundne Aar
Og kjerligt end ved vor Side staaer,
Besjeled ofte vor Kreds med Lyst
Og slutter helligt os Bryst til Bryst.

Farvel.

1.

Til min Søster.

En vigtig Time forestaaer:
Et Led skal brydes af vor Kjede;
En gammel Vane, Aar for Aar,
En daglig Glæde, Lykkens Vaar,
Tilintetgjøres allerede.

Et tungt Farvel skal siges, hvor
Velkommen lød med kjerlig Gammen,
Og af det lille Børnekor
Skal meer ej findes noget Spor
Blandt os, der delte Glæden sammen.

Der gives Tider, da man ret
Tilbagetænker hele Livet,
Som ved et Gjenbesøg hver Plet,
Alt Ubetydeligt saa let
En egen Tryllekraft blev givet.

Vi staae, Maria! nu ved den,
Der mægtigt Frændehjertet tynger,
Hvor alt det Gamle svinder hen,
Og hvad der levnes os igjen
Sig fjernt og ubekjendt forynger.

Her lukkes nu din Stuedør
At aabnes først paa hine Kyster.
Slet Intet er, hvad det var før,
Som sjeldne Gæster haabe tør
Vi kun at samles med vor Søster.

Før, naar jeg over Broen kom
Og kasted Blikket paa din Bolig,
Jeg vidste, Stuen var ej tom,
Men gjemte trygt en Ejendom,
Hvormed min Sjel var heel fortrolig.

Naar jeg igjen min Vandring gaaer,
Er Alting uforandret ude;
Men indenfor en Fremmed staaer,
Og Svalen kommer ej med Vaar,
Den har forladt sin lille Rude.

Og derfor griber Veemod mig;
Ej noget Kjert er godt at savne.
Og derfor synger jeg om dig
Og Alt, hvad dertil slutter sig,
I Aand skal mit Farvel Jer favne.

I Mindet vil jeg gjennemgaae
 Den nu fuldbragte kjere Vandring,
End eengang ved din Side staae,
Omringet af de fire Smaa,
 Og standse lidt hver tung Forandring.

Du saae min Fryd, da Buggen gik
 Den første Gang, min Sjeleglæde;
Og naar den sin Nybygger fik,
Ved tidlig Lallen, Smiil og Blik,
 Den kaldtes broderligt tilstede.

Til deres Daab jeg Vidne var
 Og stod ret underligt tilmode,
Saae hen paa Bedstemoer, der bar,
Paa Tanten, Onkler, Søskendpar,
 En lille Kreds af Ejegode.

Vel muligt, Faa fik det som vi:
 Foreent saa længe og saa Mange;
Vel muligt Hjertets Harmoni
Har staaet den store Lykke bi
 Og den fordoblet tusind Gange.

Vel muligt, Mangen undres paa,
 At det bedrøver os saa saare,
Endskjøndt I til det Bedre gaae;
Ej Alle kan den Kval forstaae,
 Der gjemmes i en Afskedstaare.

Vi fik en Blomst, der skilles ad
For den imellem Fleer at dele:
Af den sig løsner Blad for Blad,
Men hvad der nys paa Stilken sad,
Var elsket, yndigt i sit Hele.

Et dejligt Haab erstatter ej
Om Lykken i det valgte Fjerne;
Thi Haand i Haand paa samme Vej
Er Andet end Forglemmigej
Og Troen paa en Ledestjerne.

Men det som Engel staaer fra Gud,
Skjøndt taareblændt, for Fremtids Dage.
Og som et synligt Sendebud
Brevduen flagrer ind og ud,
Med Længsel frem, med Suk tilbage.

Min Tak, for hvad jeg nød saa tit
Hos dig, sig i Farvel udgyder,
Og dem, jeg fulgte Skridt for Skridt,
Hvad Tanken skued udstrakt vidt,
Et lille Blad jeg særskilt byder.

2.

Til min Svoger.

Der gives Meget i Livets Vaar,
  Som unge Hjerter tilsammen knytter:
En fælles Skolegang, lige Aar,
Hver Spøg, der deeltes, kort Alt fast staaer
  Som Venskabs-Vandringens Milestøtter.

Der gives Meget paa Ungdoms Gang,
  Som kan det tidlige Forbund slutte:
Hans Sjel staaer aaben, er Vejen trang
Hans Hjerte aldrig gjør Prøven lang
  Og tør med Haabenes Mammon rutte.

Der gives Lidet af den Slags Lyst,
  Hvor Manddom dvæler ved Alvorstanken;
Stod ej Kjerminden fra Barnets Bryst
I Hjemmet gjemt med Erindrings Trøst,
  Gav Mødet sjeldent en Sammenvanken.

Og aldrig bliver den sene Pagt,
  Hvad Barnets, Ynglingens Samfund vorder,
Hvor Forbigangent med Tryllemagt
Til alt Nærværende har lagt
  En aandig Buggevises Accorder.

Nu kommer Prøven, alvorlig, sund,
  Adstadig, som det sig Manden sømmer;

Til Bygning vælges en dygtig Grund,
Men sjeldent hviles i Psykes Lund,
Hvor Hjertet banker, og Sjelen drømmer.

Men derfor holder sig Huset godt,
Og Nutid giver, hvad Fortid fattes.
Ej hver Forhaabning bortdøer af Sot;
Om Tenen runder sig Traaden blot
For gjennem Væven at kunne skattes.

Hver Alder Sit. For et Trylleri
Fra Ungdomsaarene blomstrer Freden
I rolig, uafbrudt Harmoni,
Vor Høstdags Aster, en Sympati,
Der fuldt erstatter et svundet Eden.

Og med Fornyelsers muntre Fest
En anden Verden fremstaaer for Manden,
Der gjør hans Gode til allerbedst,
Naar Dagligstuen faaer Vuggens Gæst,
Hans Kontrafej, skabt af Ægtestanden.

Et sildigt Møde os sammenbandt,
Og intet Minde det kunde smykke;
Men jeg Erstatning for Savnet vandt
I Glæden, Broderen altid fandt,
Naar han tog Deel i sin Søsters Lykke.

Nu staaer Erindringen paa min Vej
Og folder ud sine Helligdomme,
En Blomsterflor som den unge Maj,
Og dog jeg frygter Henvisnen ej,
Aarsaget af et for tidligt Komme.

Nu ville Minder om dig og Dit,
Naar længst din Arne bortfjernet luer,
Omfatte, hvad her jeg saare tit
Har talt saa fryderigt mellem Mit,
Og nu med Sorg jeg til Afsked skuer.

I Mynsters Betragtninger.

(Til min Søster ved hendes Datters Død.)

Jeg søger Livets Kilde,
Gaaer Verden mig imod;
Jeg vil min Længsel stille,
Mens hede Taarer trille
Paa Lægedommens Rod.

I Sorrig og Ulæmpe,
Som Verden ofte gav,
Jeg vil min Kummer dæmpe
Og stride som en Kæmpe
Ved min Langfredags Grav.

For Alteret jeg knæler
Ved Herrens Naadebord;
I Himlens Hal jeg dvæler,
Og Trøsten mig besjeler:
Min Gud er viis og stor.

Mit eget Huus skal blive
Til Helligdommens Ly;
Hvad Livet end maa give,
Det skal min Sjel oplive:
Gud raader bag hver Sky.

Han negter og tilsteder,
Til ham slaaer jeg min Lid;
Han Taaredug bereder
Hvert Øje, som nu græder;
Han kjender Sted og Tid.

Et lille Spand af Dage
Jeg skal hernede boe,
Da kaldes jeg tilbage,
Hvor Intet kan fratage
Min dybe Sjelero.

Saa stor er ingen Kummer,
At den er negtet Haab;
Naar Ordet selv forstummer,
Min Smertestaare rummer
En huld Fortrøstnings Daab.

Gjenfødt af det jeg stiger
Tryg ved min Frelsers Haand.
Oplys mig, naar jeg sviger,
Og styrk mig, om jeg viger,
Du milde Helligaand!

Ja, vær Forhaabnings Anker
Hvert Ord af Jesu Mund,
At hvor endog jeg vanker,
Jeg rige Skatte sanker,
Som bryde Gravens Blund!

Kun stakket skal jeg savne
I Taagers tunge Nat;
Naar hisset jeg skal havne,
Da skal jeg atter favne
Alt, hvad jeg har forladt.

Der skal de store Gaader
Staae klart for Sjelens Blik;
Der skal jeg see, det baader,
Om Taaren selv forraader,
Jeg Tornestien gik.

Prolog for de Brandlidte i Frederiksborg.

Da sidst vi glædedes ved et Besøg,
Vi endte med en lille Spøg:
Der blev sat Punktum efter Meningen;
Ophævet var Foreningen,
Vi havde nydt vor Vinters Frugt,
Og denne Hal blev lukt;
Thi Glæden er en Pige,
Der bærer Blomster i sin Kjortelflige,
Dem kunde Vaaren yde bedst.

Nu samles vi igjen til Fest;
Men det er ikke Fryd alene,
Der kalder os. Paa Majtræes Grene,
Ved Midnatstid, i Fødselsdagens Gammen,
En Sorgens Fugl sit Varsel sang;
Den slog med Vingen under Rædselsflammen;
Dens Toner vare Hyl; dens Spor var røde;
Den gjorde Alting sørgeligt og øde,
Hvorhen den sig i Natten svang;
En Gruushob blev den fredelige By,
Der yndigt laae ved Søens Bred, i Skovens Ly.

Da Solen fremstod Søndagmorgen,
Den saae Ruiner omkring Kongeborgen;
Den saae de Arme snart fortvivle, lede, spørge,
I Uvishedens Ængstelser at sørge;

Den saae paa Marken bredt et ussselt Leje,
Der var en Faers og Moders hele Eje,
Med stakkels Børn af Søvnen vakt
Og nøgne gjennem Luen bragt;
I Nattekuldens Blæst de græder
Og fryse i de laante Klæder;
Den skued snart hen over nye Grave,
Thi ogsaa Døden vilde Bytte have.

Da aabnedes hvert Huus, der stod tilbage;
Hvor der var Rum, der kunde man inddrage:
Da blev der dækket Bord mod Hungersdøden;
Da blev der trøstet, hjulpet, for at lindre Nøden;
Men den er stor, for stor hos dem, der Intet lede,
For stor hos dem, der nødes til at bede.

Dog ej kun Naboskab skal Haanden række,
Ej Synet blot Medfølelsen kan vække;
Vi hørte Sagnet, og af Livets Goder
En Part vi har for hver Ulykkelig, som Broder.
Derfor vi aabned denne Hal igjen;
Derfor vi møde, Ven med Ven.
Nu frygte vi ej Stuens Kvalme:
Vi sidde ved Barmhjertighedens Palme;
Og Glæden er idag en lille Pige,
Der bærer Gaver i sin Kjortelflige.

Modtager da en kjerlig Tak fra dem,
Der misted Alt med Huus og Hjem;

Og Tak fra dem, hvis Hjerter blødte,
Da deres Øje Brødres Kvaler mødte;
Gjensidig Tak, hvor Alle gjerne vilde,
Skjøndt Faa fik Evne til at ofre Meget,
Men hvor dog mange Gaver smaa er steget,
Som Draaberne i Ørken, til en Kilde.

Velkommen.

Der er er et dejligt, lille, simpelt Ord,
Saa smukt som noget andet blandt dem alle,
Som kan i Sorgs og Glæders Time falde,
I ringe Hytter og blandt Højheds Kor.
Med det vi hilstes første Gang paa Jord;
Et Moderoffer i vor Fødsel bragt;
Det dvæler tit som vore Ønskers Pagt
Og straaler højt blandt Kjerlighedens Minder,
Forsoner, dulmer, hæver og forbinder
Alt efter Tid og Sted, hvor det blev sagt.

Det er Velkommen. Milde Tanker har
En varig Hjemstavn i dets fulde Toner;
Med det vor Kjerlighed, vort Venskab kroner
Ikkun den Stund, der er os dyrebar;
Det samler broderligt, hvad er og var,
Opløser Alt i Fryd og Harmoni,

Bortaander Taager og gjør atter fri;
Ved det kan Længslers Savn tilendebringes
Og Lejligheders Øjeblik bevinges;
Ja, det er Jordelivets Poesi!

En Sommerferie 1835.

1.

Paketfart til Kiel.

Jeg deler gjerne Livets Lyst
  Ved Sydens Spil i Norden,
Udhviler ved Naturens Bryst
Og suger Lægedom og Trøst,
  Naar jeg fallit er vorden.

Jeg da en Søndag-Morgenstund
  Slog Skolestøv af Frakken,
Gled sagtelig i Øresund,
Saae til Farvel mod Gyldenlund
  Og satte Fod i Smakken.

Der stod jeg i en Koloni
  Af sære Elementer,
Var fire Uger frank og fri,
Lod Haabet staae min Attraa bi
  Og sanke Aagerrenter.

Vi var en Deel: min Broer, hans Viv,
  En Frue med en Frøken,
Fem smukke Børn til Tidsfordriv,
Halvandet Kunstnerpar: to Liv,
  Og deres Purk var Brøken.

En Lysestøber, som blev snart
  Kaldt Onkel og snart Schwager,
En Jødeflok med Schacherart,
To Damer, som den første Part
  Af Rejsen ikkun tager.

Frisørens Kone være vil
  En Norm for Moderpligter:
Ved Mandens Snak hun af og til
Gav os et hollandsk Skuespil
  For Maler meer end Digter.

Besætningen er mønstret alt,
  Dog kan jeg ikke sige,
At Lykkens Smiil var ret totalt,
Thi Vimplen sank, og Sejlet faldt,
  Og flovt var Himmerige.

Der spørges hen i Vejr og Vind,
  Der svares ligeledes;
Den blaae Kamrat er sær i Sind,
Hans Gisning fjernt ej kiger ind,
  At ikke Gud skal vredes.

Island han bander ved hvert Ord.
  Tilsøs er han Devoten;
Som Elementet, han beboer,
Han lemper sig: „maaskee, jeg troer,"
  Og smigrer for Despoten.

Hver Passageer sig trøsted med
  At see paa Stad og Lunden,
Den smukke By ved Søens Bred,
Det elskte Hjem, det kjere Sted,
  Men nu — dog helst forsvunden.

Ej Passiaren gik istaa,
  Den var ej ret indledet;
Hvad Aanden mangled, klart man saae
Erstattet skulde Bugen saae,
  Da Nadverdug blev redet.

Og Sol gik ned, og Sol stod op,
  Og der blev spiist og sovet,
Af Badet skjød sig Møens Krop,
Saa blank og skjer fra Taa til Top,
  Med Bøgeløv om Hoved.

Nu var ej længer Nogen stum,
  Man følte sig alt hjemme;
Afbrudt var Ubekjendtskabs Bom,
Og Tid og Sted gav herligt Rum
  Til mangen Spøg at fremme.

En lille Glut med kløgtigt Blik
Som Huusalf sprang paa Dækket;
Der blev Spilloppper, hvor hun gik,
Hun lezte gav og lezte fik,
Og Intet Vingen stækked.

Mangt Navn det kjere Barn skal faae,
Min Alfhild, min Annette!
Som Ødeland din Elsker staae,
Det Bedste selv ej spares paa:
Min Gusta er det rette.

Hun aner ej, min glade Aand
Sig kalder Alt tilbage;
Men naaer mit Blad den lille Haand,
Et Smiil snoe Sløjfen til vort Baand,
Vi Kjerestefolk tre Dage.

Den tydske Mund man ordner ret,
Skjøndt ofte kastes Anker;
(Den skjønne Frøken kan kun det);
En Stokken bliver hullet Net
For hundredtusind Tanker.

En Jøde prøved Hexeri,
(Bestemt Bosco den Anden);
Behændigheden stod ham bi,
Applavsen stemmed Ulken i
Med Sit: „Det var som Fanden!"

Med Knaldsølv bliver saluteert:
  De Skjønne hyldet være!
En lille Whist blev selv probeert,
Og Gusta sidder ret poleert
  Og gjør en Slem med Ære.

Ej Havsnød trued denne Fart,
  Det maa man ikke vente;
Os Ægir unded aabenbart;
Ludimagistren fandt saa rart
  Sit dolce far niente.

Vi stille gled til Femersund,
  Der misted vi det Bedste;
Farvel og Tak af Hjertens Grund!
For mig et Kys paa Gustas Mund,
  Naar faaer jeg vel det næste?

Snart aabned sig den skjønne Bugt,
  Der tog os mildt i Favnen;
Fra Bakkens Kroner visted smukt
Velkommen, som vor Rejses Frugt,
  Og glad vi stod i Havnen.

Men ikke blot vor Tanke nød
  Et Ønske, man maa hente;
Som ærligt Ord det lifligt lød,
Da Vennerne os Haanden bød;
  Et herligt Traktemente!

2.

Rendsborg.

Besynderlig er Verdens Dom,
Mangfoldig som den selv:
En nøjes med en Elv,
Og altid godt tilrette kom
Med det Idyllisk stille,
Den blomsterklædte Kilde;
En gotter Fossens Skum og vilde Syden,
Og Oceanets Pragt med hule Bryden. —

Jeg tog fra Kiel, et yndigt Sted;
Jeg nærmed mig en By,
Der ej staaer godt i Ry;
Vor Schwager ret adstadig gled,
Jeg kan ei sige Andet,
Og ælted gjennem Sandet;
Af alt det Tøre Hestene blev vaade,
Det er ej svært at tyde saadan Gaade.

Den fede Mark bag friske Hegn,
Et Syn mig heel uvant,
Var herlig, men forsvandt.
Snart Øjet saae kun nøgen Egn,
Hvor Alt gik i det Brede,
En Krog af Ahlens Hede;
Midsommers Sol foroven, Støv forneden,
Det regner man just ej for noget Eden.

Og dog var jeg saa saare glad,
Saa inderlig tilfreds,
Som aldrig nogensteds;
Min Tanke ej paa Heden sad,
Og tit jeg Sejl vil hejse
Og gjøre samme Rejse:
Jeg bringer Kolonister til det Øde;
Man ejer Modgift selv, som godt kan bøde.

Saaledes bliver Fællesskab
Hver Enkelts Ejendom;
Hver Stund er rig og tom,
Gier dig og mig Gevinst og Tab;
Forskjelligt vi udlægge,
Og dømme rigtigt begge;
Mit Rendsborgs Sag jeg fører nu for Retten,
Hvis Ny er skjendt af Karlen med Musketten.

En lys og venlig Stad jeg fandt;
I Ejdrens trygge Skjød
Trækskøjten rolig flød,
Dukater vi til Gjengjeld vandt.
Beboerne saa gode,
Tilfredse, vel tilmode;
De mødte Sjellandsfaren som en Broder
Med fælles Fader, kun forskjellig Moder.

Det Allerbedste har jeg gjemt;
Al fremmed Godhed maa
For det tilbage staae,

Skjøndt jeg for den er kjerlig stemt.
Penaters Rettigheder
Hvert ærligt Hjerte freder:
En Søster boer og bygger der med Sine,
Og Længslen lod mig flyve hen til Mine.

Det er et sælsomt Øjeblik
At bøde paa sit Savn,
At synke til en Favn,
Hvor Afstands Aar og Dage gik;
Det er en blandet Glæde,
Det er som ind at træde,
At nyde Lykkens Fylde og bekjende:
Som den har havt, den atter tager Ende.

Den Lod tilmed var underlig,
Paa et mig fremmed Sted,
Ved allerførste Fjed,
See Nyt og Gammelt samle sig:
Rundt om mig Tydsklands Tunge,
Derinde Gamle, Unge
Saa vel bekjendte, uforandred, ganske
De samme inderligen elskte Danske.

Nu var mig Alting dejligt nok;
Spadseren ad en trang
Og dunkel Slangegang;
Thi om os løb en Børneflok.
Tre sjelden-skjønne Glutter
Med Gjensynsglæden rutter:

Alt Aar og Dag i Buur, den spredte Vinger:
At holde Onklens Haand de Trende tinger.

I Ammestuen Vuggen gik;
Et dejligt lille Noer,
Nybygger her paa Jord,
En ukjendt Slægtning see vi fik;
Gud havde givet, taget,
En lille var bortdraget,
Men Himlens Engel sendte fromt en Søster,
At dække Barnegravens Torn som Trøster. —

— Vi veed, jeg en Proses har skabt;
Endt er mit Indlægs Ord,
Paa Dommeren beroer,
Om jeg har vundet eller tabt.
Blandt mine Stambogsblade
Skal Rendsborg have Stade:
Der Venner boe, der leve kjere Minder,
Der svunden Lyst i Slægtens Kreds oprinder.

3.

Hamborg.

Jeg gæsted Elbens Hanseat,
For Nutids Old en Romerstat
Med Konsul. Kapitol, Senat,

Men uden Cæsars Legioner;
Der vrimler Puners tætte Flok
Fra hele Verdens vide Soner.

Plakaters Bud, sig godt at tee,
I Republikken jeg fik see,
Og Hat paa Hodet i Caffee,
Skjøndt det gjør intet nobelt Møde;
Med begge Næver prygled man
Ret frit en uforskammet Jøde.

Forresten mener jeg som saa:
Plebejerne sig bøje maae,
Patricieren er højt paa Straa,
Og Højheden kan vare længe:
Mercurius han stammer fra,
Og Adelsbrevet er hans Penge.

Ved Børstid jeg i Strædet stod,
Og der var dygtig Overflod
Paa Kjøbmænd, Driftighed og Mod.
I Hallen samles første Klasse;
Ét Skuur, tre Gader og en Baas
Indtager Hobens tætte Masse.

En Barndomsdrøm jeg nød igjen,
Da Øjet gled i Havnen hen,
Og ihvor vidt det spejded end,

Dog overalt fandt Masteskoven;
Den Frodighed saae Kongedyb,
Men nu sit Tab begræder Voven.

I smalle Stræder var ej let
At holde over Fortovsret;
I Midten strømmer nok saa net
En Elv og vander hele Gaden;
Kontrasten kulminerer skjønt
Ved Jungfernstieg og Esplanaden.

Og dejlig, som en Bejler fro,
Omslynger Volden Bruden tro;
Kartovers Plads Vaarskud omsnoe
Og fyldigt sig til Skrænten fæster;
Fra Stintfang man forbavses ved
Det Overmaal af Elbens Gæster.

Natur og Kunst sit Offer bød,
Og sjeldent Skue Øjet nød
Paa Bredden af det rige Skjød
Ved Blankenese, Nienstædten;
Der Parisch', Booths og Bauers Værk
Er Sommerfryd fra Brink til Sletten.

At dele Skjønheds Priis jeg foer.
En Dame røgter Huus og Bord;
Usvnligt dog hint Meteor,

Ej Lykken svang sin lyse Fane;
Jeg Buret saae, men Fuglen ej:
„Die wunderschöne Mariane."

Paa Stadens Sene Carlos gik.
Vor Philip ej at see jeg fik,
Med Kongehøjheds Ord og Blik,
Et Trylleri, heel værd at prise;
Ej Eboli henrev min Sjel
Som Hjemmets Lyst: Johanne Louise.

Ej Posa smelted i sin Færd
Ved Aandens Almagt, Frihedts Sværd;
Elisabeth var Kronen værd,
En Bedre dog jeg sendte Hilsen;
Ej Dybheds Grube, Hjertets Glød
Har et Organ som Parret Nielsen.

En bedre Genius sig svang,
O Diemar! i Rosines Sang;
Og Gloy fik Latteren igang,
Saa Trampning Doctor Bartholo fulgte.
At ikke Schall god Aand og Kraft
I Strengens Kor, mig Intet dulgte.

Paa Hamborgberg jeg Folket fandt
Sig more Søndagskveld galant;
Da Klokken slog, det gjaldt Courant,

Thi Raadet Skat paa Indfart satte.
Den Skjerv, som spares, er fortjent,
Lod Brimlen mig ved Porten fatte.

Jeg rutschede paa Tivoli,
Saae Skuespil i Sanssouci,
Hvor Loftet er Guds Himmel fri,
Og Senens Lamper Solens Straaler,
Hvor menig Mand ved Glas, Cigar,
Ej spørger strengt, hvad Skjønhed taaler.

— Det var mit allerførste Skridt
Fra Danmarks Grund; just ikke vidt,
Og hvad jeg prøved, ikkun lidt,
Men ogsaa det kan Noget fremme;
Jeg saae, hvad tit er priist, og har
En Maalestok for Alt herhjemme.

Ewald og Oehlenschläger.

I Herthadalen var det tyst og stille,
Udsjunget havde Lundens store Fugl;
Den danske Mestersangers sidste Trille
Fra Sottesengen lod i Armods Skjul.
Alt, hvad ham Jorden negted her i Livet,

Det aanded Himlen i sin Yndlings Bryst.
Han planted Fiskerlejet Blomst ved Sivet,
Sang Ærens Bølgevej med mandig Røst.
Han eensom gik, og ej hans Musa fulgte
Sin Bejlers Fjed, som Mø i jordisk Dragt;
Dog Kjerlighed ham ej sit Eden dulgte:
En salig Drøm han nød i Nannas Pagt.
Hans Vej var kort, et Meteor, hensvundet,
Før Tiden selv dets Herlighed forstod,
Og først Erindringen blev det forundet
Halvhundred Aar at gjøre Brøden god.
I Templet Musen græd, da Jorden gjemte
Sin Ewalds Støv med Modervaretægt,
Og Danmarks Genius med Sorg istemte;
Men herligt lød hans Navn fra Slægt til Slægt.

En Sol var dalet, Nat laae over Lunden;
Kun Spøg til lystig Gjenstand Sangen fik;
Men Trøstens Morgen var dog alt oprunden,
Ukjendt, uanet af hvert jordisk Blik.
Hvor Fredrik sit Frascatis Minde hæved,
Gik Toaarsbarnet med sit Legeværk;
Og Legen blev til Drøm, og Drømmen svæved
Mod Himlens Sky, som Ørn, paa Vingen stærk.
Af Lyren kunde han de Toner lokke,
Som Danmark aldrig, Verden sjeldent nød;
Ham Nordens Saga rakte Marmorblokke,
Som han Prometheus-Flammens Kraft indgød.
Nu gik Jarl Hakon mægtig over Scenen;

Den Førstefødte vi forbavset saae;
Usynlige stod Runerne paa Stenen:
Stamherren til en Adel her I saae!
Hvad Straale Kraft og Fromhed fik ieje,
Forklaret nu sit Lys i Verden svang,
Og Frejas Lyst, paa torneklædte Veje,
Blev himmelsk Harmoni ved Bardens Sang.
Nu vel bekjendt blev Oltids Gudesale,
Hvor før en Grandsker famled ved sit Glar;
Evropa selv har priset Danmarks Dale,
Med Borgerskab dets Foster hyldet har.
Det kalder sin den store Aandens Færden,
Det hæves, smelter ved hans Tryllemagt,
I Fantasiens Spil det seer en Verden,
Mangfoldig, underfuld tillive bragt.
O, Fleer, end Skjalden, hædre hine Domme,
De angaae Fødelandet og dets Mænd:
Hvor tit end Slægter skulle gaae og komme,
Forynges Arvens Skat med hver igjen.

Til Thorvaldsen.

1.

Ved Studenterforeningens Forestilling paa Vesterbroes Theater.

I ædle Fruer velkomne være!
Vi Eders Ankomst holde i Ære,
Skjøndt Hallen kun er et Brædeskuur.
Hvor Massen straaler saa reen og puur,
Som Malmen dybest i Fjeldets Kjelder,
Om Hylstret det kun lidet gjælder.

Engang sig rejste i Sydens Natur
Et saadant ringe, brøstfældigt Skuur;
Men fra dets Midie udgik Skatte,
Der atter Oltid i Nutid satte,
Der bar i Stenen saa skjøn en Prent,
At Grækland den havde for sin erkjendt,
At Jorden, saa vide som Kunst har hjemme,
Bevarer helligt en Part igjemme,
At mere berømt end Pavens i Rom,
Den Steenhuggers Navn kring i Verden kom.

Og vi med ham have fælles Moder;
Thi det var Bertel, beundrede Broder.

Hans Værd og hans Minde var aldrig glemt.
Her ofres begge en lille Skjemt;

Og sad han her, hvor Studenter gjøgle,
Han fatted glædeligt Gaadens Nøgle;
I Skuret nød han en Ungdomsdrøm,
Med Haabets Flag over Medbørs Strøm.
Ja, han, der har Lyst at skiemte med Unge,
Os vilde lægge Spøgen paa Tunge:
„I har jo alt et Museum herinde,
Som i min Bo fandtes ingensinde,
I Brædeskuret paa Vesterbro
Det stander Naturen mere tro;
Men som en Norm for mangen Gudinde
For Sjelen stod mig den danske Kvinde,
Og selv ihvortit jeg vandt en Krands,
Jeg højest satte mit Fødelands."

I ædle Fruer velkomne være,
Vi Eders Ankomst holde i Ære.

2.

I Borups Selskab.

Alt fra vor Barndomsvugge har vi lært
Om Livets de mangfoldige Steder,
At ej hvert enkelt blev os lige kjert,
Men højst forskjellig Lyst de bereder;
At i den store Verden vi kan gaae,
Hvor Sjel og Øje Hint modtager og Dette,

Og mens det prises, vi dog sande maa,
At blandt det Meget, Blikket dvæled paa,
Var Noget kun det eneste Rette.

Og dette Samfund her i denne Hal,
Hvor Glæden atter kalder os sammen,
Tør regnes vel blandt deres lille Tal,
Som elskes ved sin uskyldige Gammen,
Som elskes uden Kunstens høje Aand,
Skjøndt Jordens Digterkrone raktes en Broder,
Som elskes ved det skjønne Venskabsbaand,
Der kalder dem at spøge Haand i Haand,
Som glade Børn i Kreds om en Moder.

Velkommen derfor atter her iaar,
Med Lyst vi see den sluttede Kjede;
Men vort Velkommen meer Betydning faaer
Idag, en skjøn, unævnelig Glæde;
Der aander Tak i denne Hilsens Lyst
Med Kjerlighedens hele mægtige Fylde:
Du, som holdt Sejerstog fra Kyst til Kyst,
Som hviler nu ved Fødelandets Bryst,
Dig henrykt vi med Ærefrygt hylde.

Dig takke Mænd, for du ved Aandens Magt
Gav Stenen Idealet igjemme;
Dig takker Kvinden, som blev Hyldest bragt
I Marmortalens Kjerlighedsstemme;
Dig takke Danske, som har Arnen kjer,

Og elske Fædrelandets Hæder,
Som du Trofæer rejste fjernt og nær!
Dig takke vi, for du vil dele her
Vort lille Samfunds nøjsomme Glæder.

Velkommen er det simple Hyldingsord,
Der ydes dig, som Tolk for vort Indre;
Og naar du finder blandt vort Broderkor
De Ældres, Kjendtes Tal nu er mindre,
Da hør af Skaren, der omkring dig staaer,
Hvis Vugger meget senere gynged:
O, Thorvaldsen! af os i Livets Vaar,
Som før af Hine, her du Krandsen faaer,
Hvor Kjerligheden sig har forynget.

Castellets Farvel.

1.

Til Oberst Hagen.

Der er en Stund, hvor alle Sjelens Tanker
Med Hjertets Drøm sig sammenføjer smukt;
Hvor Manden af det alt Fremfarne sanker
Sin Nydens første Blomst og sidste Frugt;
Hvor i sin hele Fylde han erkjender,
Hvor inderligt og dybt han elsket har,
Imens han ofrer Tak og trykker Hænder
Til Pant, at han erindrer, hvad der var.

Den Stund var der, hvor de ved Faklers Lue
Til deres Fører frembar rørt Farvel;
Den Stund var der, hvor under Himlens Bue
De Hornet fulgte med veemodig Sjel.
Det klang som før om Danmarks Vang og Vænge,
Det bragte dem som før til ham igjen,
Han stod iblandt dem som alt før saa længe,
Men det var Afskeds Haandtryk fra en Ven.

Den Stund er nu, hvor Noget sig forandrer,
Af hvad vi elsked, skatted, priste fro,
Hvor af den lille Kreds en Elsket vandrer,
Som delte før hver Glæde brodertro,
Som vidste selv blandt Høje og blandt Ringe
At vorde Alle ved hvert Møde kjer,
Som vidste paa sin skjønne Viis at bringe
Sin Hyldest for, hvad der var Ære værd.

Og denne Stund har Glæders Frø tilvisse,
Skjøndt Veemod aander i vort Afskedskor:
Blandt Tillids Løv i Krands om Gubbens Isse
Vort lille Blad betydningsfuldt sig snoer;
Det minder om de mange, mange Dage,
Hvor han blev meer og mere dyrebar;
Hint peger frem, men dette kun tilbage,
Hint paa hvad er, men dette hvad der var.

Thi staae vi trofast der, hvor Vejen bøjer,
Den skiller for at slutte ret paany;

Hvor til Farvel sig Hænder sammenføjer,
Tør Afskedstimen til Forhaabning tye.
Og naar vi nu et Glas dig her frembære,
Det sidste ej, dertil er det for kjert,
Da toner Ønsket: alle Steder være
Som her du elsket, baade fjernt og nært!

2.

Til Oberst Qvaade.

Naar gamle Venner maae skilles ad,
Har Afskedsstunden sin Alvorstanke;
Farvel da bliver det Stambogsblad,
Som nær og fjernet skal med os vanke,
Som skal os følge
Paa Tidens Bølge
Og atter minde og aldrig dølge,
Hvad kom og gik.

Naar gamle Venner sig skille maae,
Bevarer Tanken det kjere Billed,
Og alle Træk, der for Sjelen staae,
Sig ved et enkelt har tit fremstillet,
Naar dette Ene
Kan smukt forene
Den klare Kildes talrige Grene
Til Alt i Eet.

Der læses Idrætter paa dit Skjold,
Og Fødelandet din Virken skatter;
Men al din Gjerning bag denne Vold
I Mindet nu vi gjenkalde atter.
Saa modtag Bladet
Med Afskedskvadet,
I Truers Offerskaal blier det badet
Med Tak til dig.

Ja, hænger ogsaa dit Billed ej
I Dagligstuen ved Arnestedet,
Det svæver dog paa vor Tankes Vej
Og vorder elsket og vorder fredet;
Thi hvor vi bygge
Vor sande Lykke,
Det glæded ret dig at kunne smykke
Et lille Hjem.

Som Huusalf kom du, hvor ringe Kaar
Har alt sit Held inden fire Vægge;
Hvor Mand og Kone og Glutter staaer,
Du kjerligt Armodens Spor lod dække,
Og mens dem fryder
Alt, hvad der pryder,
En Hyldest sendes, hver Gang de nyder;
Glæd dig ved den!

Vi kan ej glemme din Vandringsgang,
Saa glem du heller ej os herinde!

Den Vej var smuk, som gjør Barmen trang,
Naar den betrædes af Savn og Minde!
Ja, mens vi sjunger,
Det trindt om runger
Af mange smaa og af store Tunger
Om Held for dig!

3.

Til Oberstlieutenant Magius.

Større man finder paa Jorden en Vold,
End der, hvor Castelsgraven krummes,
Og stærkere højner vel mangent et Skjold,
Bag hvilke der flere kan rummes;
Eet har som Faa dog vort lille Fredrikshavn:
Kjerligheds Fylde og Venskabs aabne Favn.
Dejligt med sit Grønt
Det fletter Krandsen skjønt;
Naboskab saa trygt
Har der sin Rede bygt.
Saa længe Castellet har Vold og har Grav,
Den Samklang os give sin Gammen!

Tidernes Vexel kan gjøre en Rift
I Glædernes vajende Banner;
Erindring paa Bladet kan gjemme en Skrift,
Som stille, alvorlig der stander.
Kjendt og forladt er kun Mindets nydte Frugt,
Fjern er dog nær kun i Tankens lette Flugt.

Den skal Vingen slaae
Og hilse fra de Faa;
Aanders Vej igjen
Den bringer fra vor Ven.
Saa længe Castellet har Vold og har Grav,
Den Samklang os give sin Gammen!

Hjemfør da med dig i Hjerte og Sjel,
Hvad her dig blev givet og røvet!
Fornyet og ukjendt fremtryl dig og deel,
Hvad her du har givet og prøvet!
Skaren har der ej de svundne Dage glemt;
Velkomst der bliver af vort Farvel istemt.
De har før staaet bi
Vort Samfunds Harmoni;
Byg i deres Favn
Dit andet Fredrikshavn!
Saa længe Castellet har Vold og har Grav,
Den Samklang os give sin Gammen!

Til Oluf Lundt Bang.

Hvad staaer som Lægekunstens Frugt?
Ej Øjet aabent eller lukt,
Thi det er Himlens Naadegave;
Hvo har forynget Pulsens Slag,
Naar Døden bygged under Tag
Og bredte Svededug i Grave?

Hvad bliver Lægekunstens Løn,
Naar Enken mistede sin Søn,
Og Moderen sin lille Datter?
Hvad bliver Lægekunstens Trøst,
Naar Taarer paa det kolde Bryst
Ustandset atter randt og atter?

Den Fred, som Jordens Kvaler har,
At Englene de Kaldte bar
Paa Herrens Bud til Himlens Eden; —
Den Tro: Hvad Jordens Kraft formaaer,
Hvad der i Urters Aarer gaaer,
Tilfulde ofredes herneden; —

Den Kjerlighed, som næres ved
Hvert Raad, hvert trofast, mødigt Fjed,
Og ydes rørt i Hjerters Banken,
Som overlever selv den Stund,
Da Livet standser i det Blund,
Hvor der for Kunsten sattes Skranken; —

Den Tak, som bliver helligt bragt,
Hvor Kunsten ved sin Overmagt
Formaaede Sjelens Flugt at binde
Og lyder fra det frelste Kor,
Naar Døden over Livet foer,
Men svandt for Almagts Hjælperinde. —

Den Fred, den Tro, den Kjerlighed,
Den Tak, som Aander glædes ved,
Da det er Spor af deres Veje,
Den staaer som Lægekunstens Frugt,
Er Øjet aabent eller lukt,
Dens Løn, dens Trøst, dens Arv og Eje!

Gemytligheden.

Der er en dejlig Tid,
Enhver har kjendt dens Dage
Og længes atter did;
Det var, da Barnet vandred hen
Og elskedes af Alle
Og elsked Alt igjen.

Da var der lyst og smukt,
Og Haanden ikkun rakte
Mod Livsens søde Frugt;
Da næred vi saa frit et Haab,
At naar det ene døde,
Et andet strax fik Daab.

Med altid aaben Favn
Vi nøde Øjeblikket
Og skifted ofte Havn;

I Smilet rulled Taarer ned;
Men før de blev aftørret,
Stod Smiil i deres Sted.

Da kan den Ældre staae
I Paradisets Have,
Hvor han sin Barndom saae,
Naar han med Alt, hvad Tiden gav,
Men barnlig dog i Sinde,
Fuldbyrder Livets Krav.

Held os! for hvem oprandt
Det længst Tilbagelagte;
Vi søgte og vi fandt.
En moden Aand og Videns Skat
I Pagt med Sindelaget
Har vi som Formaal sat.

Os Intet fremmed stod,
Som Hu og Hjerte freder;
Det er vort Majtræes Rod.
Og der sang mangen Fugl paany
I Efterhøstens Timer,
Som i vort Morgengry.

Ja, vi har Sandhed søgt
Med Alvors dybe Grandsken;
Ja, vi har leet og spøgt.

Vi vare ældre, Ven hos Ven,
Og fløj paa lette Vinger
Som glade Børn igjen.

Blandt os fandt ærligt Ord
Et altid aabent Øre
Ved Samfærd, Kruus og Bord.
Vi var som Valhals Helteflok:
Slog, faldt og opstod atter
Før Mødets Ragnarok.

Vi selv har ofte bragt
Et Hil for vore Kjere,
Det vorde atter sagt:
Held for „Gemytlighedens“ Fem,
Og Held, hvem Maalet kalder
At slutte sig til dem!

Søkadettens Affart.

Smaabølgerne trille
  Mod Stranden tit;
Det er, som de ville
  Betroe mig lidt.

„Derude, derude!
  Der gaaer det flot,
Der Stormene tude
  Til Stort alt Smaat.

Der gynger Korvetten
  Med kostbar Last,
Opfostrer Kadetten
  Til Bramsejls=Gast.

Der toner nu Flora
  Sit Dannebrog
Og føder Aurora
  For mangen Pog.

Der Nordstjernen blinker
  Ved Midjenat
Og roligt tilvinker
  En Fremtids Skat.

Der hilser, Krabater!
  Et Favnetag
Af vilde Dravater
  Jer Fødselsdag.

Hver Bølge fremtræder
  Til Eders Daab,
Og Splitflaget breder
  Sin Flig med Haab." —

Smaabølger, som trille
  Mod Stranden hen,
Jeg veed, at I ville
  Gaae Bud igjen.

Bær didhen min Tanke,
  Min Fryd, min Trøst,
Hvor han paa sin Planke
  Staaer mangen Dyst.

Lad kjerligt den følge
  Hans første Tog!
Vug trygt ham, o Bølge,
  For Dannebrog.

Søkadettens Konfirmation.

Vi ville vugges nu
Paa vor Erindrings Bølger
Og kvæge Sind og Hu;
Vi føle Haabets Tryllemagt
Langt meer, end Barnets Komme
Det første Gang har vakt.

Ej Dagene var faa,
Ej Glæderne var færre,
Og flere forestaae.
Forønsket laae det spæde Noer,
En Martsviol i Vaaren,
Og hilst af Frændekor.

„Vær over Lidet tro,
Og dig skal gives Mere!"
Saa talte Herren jo;
Thi frygter ikke for at spaae:
Hvor Drengen gik med Ære,
Med Ære Knøsen staae!

Han færdedes jo alt,
Hvor Afgrundsſvælget gaber,
Hvor Stormens Hylen gjaldt;
I hellig Retfærds svare Kamp
Mod Vold og Meeneds Rænker,
Han stod i Røg og Damp.

Til Lykke, raske Gut!
Ved Thordrøn af Kartover
Du har din Bane brudt;
Med Sejer flagred Dannebrog:
Det din Valkyrje vorde
I Gjerning og paa Tog!

Hvad Hjertet rumme kan,
Vi nu for dig nedbede
Som Yngling og som Mand.
Vi ere Frænderne paa Kyst,
Og Medbør Snekken sende
Vor Fryd, vort Haab, vor Trøst!

Drengen gik i Skoven.

Drengen gik i Skoven,
Fuglene sang.
Himlens Blaa foroven,
Blomster paa Vang.

Drengen saae paa Reden,
Fuglenes Bo,
Kjendte dog ej Glæden,
Dulgt mellem To.

Hjemme var der Flere:
Fader og Moer,
Samt et Kor af Kjere:
Søster og Broer.

Timer kom og svunde,
  Dagenes Elv;
Drengen gik i Lunde,
  Meer ej sig selv.

Der kom Syn og Tanke,
  Funker af Sky:
Drengens fulde Ranke
  Hilste sit Gry.

Toner klang derinde
  Hjemmevant, smukt;
Svale, milde Vinde
  Modned sin Frugt.

Ynglingen sig hæved,
  Skued og fandt;
Hjertets Alfer svæved,
  Hvorhelst han vandt.

Alt, hvad Andre sjunge,
  Tolked han nu.
Lille Fugletunge!
  Sandt synger du.

Reden, hvor du bygger,
  Gjemmer jo To.
Ætherpust betrygger
  Frist Eders Bo.

Jeg har ogsaa vundet
Hyggelig Stavn;
Jeg har ogsaa fundet
Bod for mit Savn.

Himmelboer lille!
Flyv ikkun nu.
Vi og flagre ville
Ligesom du.

Trækfugl mod det Fjerne!
Hvad er din Trang?
Dette hulde Gjerne,
Anet engang.

Vi vil bygge Reden,
Længslernes Karm,
Skabe os et Eden
Barm op til Barm.

Fødselsdagen i Maj.

Fuglen slaaer med sin Vinge
Saa frit paany;
Hilsen har den at bringe
Til Majdags Gry.

Vaar paa Mark og paa Vange,
  Velkommen Gæst,
Priser tusinde Sange
  Som Fødselsfest.

Vaardag hilste dit Komme
  I Vuggens Skjød;
Moderbønner, de fromme,
  Til Herren lød,

Ringer, alle Konvaller!
  Kjerminde blaa!
Glæden atter nu kalder
  I Krands at staae.

Syng, du lille Guldvinge!
  Saa sjelefro,
Vaarhaab har du at bringe
  Idag til To.

Sømandens Bryllupsfest.

Lysteligt Bølgerne skylle mod Strand
Og lokke de blaae Kammerater;
En Planke hans Verden da rummer paastand
I Havblik og vilde Dravater;

Dannebrog vajer, Kvarteermandspiben gaaer,
Topgasten dingler, Mesanen Vinger slaaer;
Brødre staae paa Kyst
Og skue til med Lyst;
Vink med Hat og Klud
Farvel dem sender ud;
Saa længe som Danmark har Bølger ved Bred,
Vi Søguttens Færden højlove.

Fædrelandskjerlighed følger hans Flugt,
Ihvor han saa firer sit Anker;
Erindring med Hundevagts-Timen faaer Bugt,
Den har sit Kompas i hans Tanker;
Gjerne han sveder i Linjens hede Brand,
Gjerne han skuer de brune Pigers Land;
Men paa Hjemmets Ø
Der staaer blaaøjet Mø;
Hun med blonde Haar
Dog Sejerskrandsen faaer;
Saa længe som Danmark har Bølger ved Bred,
Vil Søgutten Hjemmet højlove.

Her, hvor han lodser en Glut til sit Bryst,
Vi give Salut med Pokaler;
I Aand var hun hos ham i mangen en Dyst
Paa Farten blandt Hajfisk og Hvaler;
Søbaaren er hun og nu en Sømands Viv,
Hun gjør lyksaligt iland hans Ungdoms Liv:

Hejser han sit Flag,
Der kommer dog en Dag,
Han vil søge Havn
I kjerlig Hustrus Favn;
Saa længe som Danmark har Bølger ved Bred,
Vil Søgutten Freja højlove.

Aldrig var Præstegaards-Jublen saa stor,
Som her ved vort Bilager-Gilde;
Selv ikke da Storken mod Vinduet foer
Og bragte i Næbet den Lille;
Kjerligt Velkommen ved Frierens Beseg
Giver dog Lykken sin allerbedste Spøg.
Brødre her om Bord!
Med Glas i høje Kor
Vorde deres Pagt
Et ærligt Hurra bragt!
I Dannemarks Dale med Bølger ved Bred,
Vi Søguttens Samliv højlove.

Hr. Ridder Jørgen og Fru Sinelille paa Idsteddagen 1852.

Hr. Ridder Jørgen han var saa fro,
Han havde fæstet sig liden Sine,
Som Guldet skjer, og saa huld og tro,
Og kvik og lystig i Ord og Mine.

Og glad blev Fader og glad blev Moder,
Og glad blev Søster og glad blev Broder
I Sines Hjem.

Hr. Ridder Jørgen han hørte brat,
Hvor Tydsken bandte og Luren skraldte,
Og flux forlod han sin søde Skat,
Da Fædrelandet og Æren kaldte.
Og fro blev Fader, og tavs blev Moder,
Og Sine lærte ukjendte Goder
I Kampens Sejr.

Paa Idsted=Hede der stod det Slag,
Der ihukommes paa Danmarks Vange.
For Meened var det en Dommedag,
For Troskab lød der Guds Englesange.
De Atterkomne Beundring mødte,
Og hvo paa Valen tildøde blødte
Belønner Gud.

Hr. Ridder Jørgen i Kampen stod,
Hvor Fjenden trængtes af danske Barme.
Ej hans Valkyrie kaared Blod,
Hun favner stolt ham med aabne Arme.
Og stolt var Fader og stolt var Moder
Og stolt var Søster og stolt var Broder,
Med ham i Favn.

Hr. Ridder Jørgen paa Idstedbag
Bilager holder med megen Ære,
Og Dannebroge, det gode Flag,
Som dengang atter vil Held beskære.
Pokaler klinge som da Kartover,
I Fred og Fejde de Toner lover
Den Pagt sin Løn.

Brudgom og Brud.

Han.

Du mine Øjnes Lys, du min søde, unge Viv,
Mit Eet i Alt, min hulde Rosensblomme!
Dig helliget nu være min Tanke og mit Liv,
Lad Ondt og Godt iblandt saa end der komme.
Det Tunge bliver let i min Hustrus Favn,
Og alt det Lyse viser sin høje Fødestavn,
Naar Himlen vi paa Jorden alt smage.

Hun.

O, du min Ungdoms første og eneste Drøm,
Min Glædes Væld, min Alvors bedste Hvile!
Du kom mig imøde og gav paa Livets Strøm
Et Hjem, hvor jeg tør græde og tør smile.
Jeg Arnen her forlader med Taarer paa Kind,
Men glad dog i mit Hjerte: jeg bygger jo din;
Vi skal den frede trofast for hinanden.

Til Just Mathias Thiele.

En Fødselsdag har sin Juleglæde;
Men du har Juul jo det hele Aar:
I Aand staae Genier dig tilrede,
Paa Jord med Viv og med Børn du gaaer.

Og Glæden voxer, den haver Fremme,
Hvor ej dit Blik og din Tanke naaer;
Mens nu de flokkes om dig derhjemme,
Lykønskningsoffer du fjernet faaer.

Din Sangfugls Toner, de lifligt bløde,
Henover Vangen forstummer ej,
Og Rosenblade, de vaarfrisk røde,
Skjersommer vakte af skjønne Maj.

Og Før og Nu staae som Høstens Dage,
Den rige Høst med sin svangre Lo;
Den Ældre skuer med Fryd tilbage:
Sin Muse var han og er han tro.

Ej Digterskibet i Vrag er stykket,
Dets Fart er Medbør, dets Bord er fri,
Det er med Dannebrog dejligt smykket,
I Stavnen ristedes: H a r m o n i.

Og Styrismanden af aabne Arme
I Havn skal finde ved Ankerkast,
Fra Livets svigtende, vilde Larme,
Hvad aldrig svigted og aldrig brast.

Til Rektor J. Suhr ved den nye Skolebygnings Indvielsesfest 1830.

Hvad for den lille, travle Bi
Er Sellen i en Kube;
Hvad Værket er i skjulte Sti
For Malmet i en Grube;
Hvad Agermandens Daad og Flid
For Markens Frugt og Grøde:
Er Skolens strengaarvaagne Id
I Livets Morgenrøde.

Men Bier i den tætte Flok
Dog trænger til en Fører,
Som Lillien og Rosenstok
Ej uden Valg berører;
Hver Grubens Gang maa slutte sig
Til Maalet i det Fjerne;
Ej uden Arbejd Marken rig
Velsigner med sin Kjerne.

Og Børn i Livets unge Vaar,
Hvor Nutids fine Traade
For Aftenstunden Islæt slaaer
Til Brøst hvad eller Baade,
De trænge til en trofast Ven
Med aabent Faderøje,
Som leder dem ad Banen hen
Med viis og kjerlig Møje.

Os Landets Fader gav en Hal
Han mindes Smaa som Store,
Og ømt hans Navn gjenlyde skal
I Kjerlighedens Kore:
Kjerminders simple Himmelblaa,
Som glade Hænder plukke,
I Kroners Glands livsaligt staae
Og gjør dem mere smukke.

Og du, som rastløs Aandens Færd
Med ømme Faderglæder
Og Hjertets elskelige Værd
Til Unges Vel bereder,
Du hellig Tak af Hjertet faaer:
Endnu den er kun liden,
Men voxe skal med hvert Aar
Og bære Frugt med Tiden.

Sange i Randers Skole ved Rektor Borgens Indsættelse 1837.

1.

Sekler henrulle og Seklernes Slægter forsvinde;
Nutid sin Glemmigej skal for det Fremfarne binde;
Eet kun bestaaer,
Som ej sit Vandrebrev faaer,
Som end Ufødte skal finde.

Det er den Aand, som har hjemme, hvor Fuglene synge,
Og som sit Rige oplader for Børnenes Klynge;
Blidt i hver Daab
Svæver den helligt som Haab,
Maa sig med Unge forynge.

Den har sin Bolig, hvor Ungdommen samler sig Skatte;
Vinger den hæver og Sjele dens Gaver kun fatte.
Kommer, I Smaa!
Beder, og I skulle faae!
Banker, I vorde indladte!

Fader i Himlene, Tak for Din hellige Gave!
Aanden, som levendegjør, i sin Fylde vi have;
Hvad der end svandt,
Aldrig sit Ophør den fandt,
Gjenfødes atter bag Grave.

2.

Der er en Trøst i Løftets Ord,
Som bringer Held og Lykke;
Der er en Tillid her paa Jord,
Som kan et Værk betrygge;
Hvor Kjerlighed imøde kom,
Den vandred ikke længe om,
Før Kjerlighed den skabte.

Hvor Fader og hvor Moder ej
Sit Barn meer lede kunne,
Til Skolen gaaer den Kjeres Vej,
Hans Fremtids Vel at grunde.
Han vandre da fra Favn til Favn,
Han aldrig føle noget Savn,
Hans Paradiis at røve!

Vel skal der sørges for hans Sjel,
Den Ager, som kan gjemme;
Men Hjertet er et Kildevæld,
Hvis Bred kan Spire fremme;
Og om du Verdens Viisdom gav,
Men fyldestgjorde ej dets Krav,
Du havde Lidet givet.

Og om du gav i Overmaal,
Hvad Sind og Sjel atraaede,
Men favned Barmen, haard som Staal,
Og mellem Tidsler saaede:

Din Tale blev et Mundvejrs Røst,
Dit Sædekorn gav ingen Høst,
Naar Gaven ej modtoges.

3.

Guds Velsignelse er Grunden,
Som der trygt kan bygges paa,
Af hans Naade er udrunden,
Hvad vi smukt i Livet saae.
Ved hver Indgang Bøn til ham!
Ved hver Fremgang Tak til ham!
Barnets Bøn til ham vil stige;
Kun som Børn vi see hans Rige.

Være Fred med Alles Vandring,
De, som give, de, som faae!
Kjerligt hilset hver Forandring,
Ved hvis Haand vi Maalet naae!
Driftighed i Livets Vaar
Krands af Ax i Høsten faaer:
Fælles Virken, fælles Glæde
Altid her sig Hjem berede!

Til Rektor Borgen fra Metropolitanskolens Disciple 1846.

I Fødselsdags Ly
Fortroligt sig samle
Erindringer gamle,
Forhaabninger nye,
Som Midjenats-Solen
Forbinder mod Polen
En Kveld og et Gry.

Her røres en Streng,
En Tanke her fødes,
Og her skal du mødes
Med Blomst paa din Eng;
Til Fader og Lærer
En Hilsen frembærer
Nu Yngling og Dreng.

Hver Time har Sit:
De alvorsfuld mange,
Hvor Roserne prange
Blandt Tornene tit;
De glade Minutter,
Hvor Hjerterne rutter
Og giver dig Dit.

Her Mindet har Klang
Langt længer tilbage
End Timer og Dage,
Som nu bort sig svang;
Du hjemvendte atter
Og trofast omfatter
Som fordum engang.

Her Mindet har Røst;
Det kom før dit Komme,
Da Tiden var omme
Paa Vandringens Kyst;
Fra Gudenaaes Vænge
Farvel lød af Drenge —
Det Suk blev vor Lyst.

Du kjender jo grandt,
At Ungdommens Færden
En Kjerligheds-Verden
Paa Jorderig fandt;
Du kjender det Eje,
Som Alt kan opveje,
Saa tag, hvad du vandt!

Skolesange.

1.

Vort Liv er kun en stakket Stund,
Der iler bort saa fage;
Lær os, o Gud! før hvert et Blund
At tælle vore Dage!
Vor Gjerning være tro!
Vort Hjerte være fro!
For alt Tilbagelagt
Vor Tak Dig være bragt!
Fra Dig gaaer Kraft og Lykke.

2.

En Kirkehvælving, høj og reen,
Sin Menighed betrygger;
Den staaer der; men kun Steen paa Steen
Henlægges, naar man bygger.
Gud Herrens Almagts Bliv
Formaaer at skabe Liv;
Til Støvets Virksomhed
Udfordres Fjed paa Fjed,
Begyndelse og Ende.

En Vaar der aander i vort Bryst
Med Haabets rige Grøde;
Vi slutte Dagens Værk med Lyst,
Den næste frejdigt møde.
Vor Ager er beredt,
Og Frø ved Frø er spredt.
De mange Sædkorn smaa
Som fulde Ax opstaae,
Hvor Naadens Gud velsigner.

Ved Frederik Peter Jacob Dahls Studenterjubilæum.

Der er en Magt alt i de Ord:
Halvhundred Aar tilbagelagte!
Og Kraften svulmer, naar de bragte
En yppig Udsæds rige Flor.
Vi fejre nu saa lang en Vandring
Foruden Skifte og Forandring
Med Sjelens Grandsken Dag og Nat.

Modtagelsernes unge Vaar
For Drengen Haabets Fakkel tændte,
Og Ungersvendens Hjerte brændte;
Som Forsker endnu Gubben gaaer.
Al Lærdoms Skat ej Een kan fatte;
Men mange, mange Lærdomsskatte
Har denne Ene sanket sig.

Den var i Overflod dog arm,
Som aldrig delte med sin Broder.
Du sønlig hædret har din Moder,
Rundhaandet og for Andre varm.
De Tanker gik saa mange Veje,
De Tanker skifted deres Eje
Med Hver, som aabned'dem et Hjem.

Du, som har samlet os i Kveld
Og samler Mange, du ej kjendte,
Du spredte Mørke, Lyset tændte,
Og altid gav af fyldigt Væld.
Vi vilde være Faa herinde;
Men til vort dyrebare Minde
I Aand sig føjer Danskes Tak.

Julesange i Præsteboligen.

1.

Du Fødselsdages Fødselsfest!
  Du Miskundhedens Morgenrøde!
Da Krybben fik sin Himmelgæst,
  Og Liv oprandt for alt det Døde.
Lovsange lyde trindt paa dig
Fra det forløste Jorderig.

Det lidet Barn i Betlehem
  Har gjenfødt Glæden, grundlagt Freden;
I hver en Barm, i hvert et Hjem
  Den er vor bedste Skat herneden,
Og Juleglæden varer ved
I Tid og i al Evighed.

Det Ord, som lød paa Mark og Sti,
  Er Trøstens evigstærke Anker;
Det staaer den Skrøbelige bi
  Og alt det Spredte om sig sanker.
Lad Storme rase, Strømmen gaae,
Vort aandelige Maal vi naae.

Det Livsens Ord med Trøst og Haab
  Har Frelsen i sit Guddomseje;
Det vier i en hellig Daab
  Din hele Vandrings mange Veje;
Al Syndens List og Vold og Magt
  Er Jesus Christus underlagt.

O, føl din Glæde, syng den ud,
  Du rige Pillegrim paa Jorden!
Du barnligt troer og lover Gud
  Og er hans Himmels Arving vorden.
Din Julefryd skal Gjenklang faae,
Hvor Engle om hans Trone staae.

2.

Glædelig Juul!
I Krybben den skabtes,
Sejred paa Golgathas Træ,
Og aldrig den tabtes,
Bøjed du troende Knæ.
Glædelig Juul!

Glædelig Juul
For Alle herinde,
Unge og Gamle og Graae,
For Mand og for Kvinde,
Fader og Moder og Smaa!
Glædelig Juul!

Glædelig Juul
For Alle hernede,
Rig og Eenfoldig og Arm!
Paa Jord den berede
Saligheds Haab i hver Barm!
Glædelig Juul!

Pintsesang.

Alt Morgensolen er oprunden,
  Et Under, som vi dagligt see;
Ved det hvert Menneske har funden
  Sin Trøst, sin Fryd i Vel og Vee.
Et Øje seer fra Himlen ned
Til Jorden i al Evighed.

Alt Pintsesolen er oprunden,
  Et Under, som vi eengang saae:
For Mennesket var Aanden funden,
  En Naadespagt med Store, Smaa.
Ej Herren gik paa Jorden meer;
Du i hans Kaldede ham seer.

Straal, Hellig Aand! at vi kan fatte.
  Straal, Hellig Aand! at vi kan troe.
Lad Jesu Christi rige Skatte
  I Sjelen og i Hjertet boe!
Da er mit Liv en Himmelfest;
Da veed jeg, hvor mit Hjem er næst.

Præsten og hans Kone.

Jens Post til Borgestuen gik
Med Tidender og Breve,
Og Præsten. og hans Kone fik
Snart see, hvad Venner skreve.

Det er saa frydelig en Stund
For Eensomhed paa Landet,
Naar Talen af en anden Mund
Er med den hverdags blandet. —

Han læste, mens hun Hjulet drev,
(Hvad der gik flinkt fra Haanden);
Han meer og meer alvorlig blev
Og tankefuld i Aanden.

„Vi faae Besøg." Det er mig kjert.
„Dog bliver det ej Gammen."
Naar har min brave Husbond lært,
Vi bar ej Byrden sammen?

„Nej aldrig, kjere Kone, nej;
Men denne Gang jeg bæver
Ej blot for dig, men selv for mig,
Vor hele Kraft det kræver."

De taltes ved om dette Værk
Og om det tunge Møde:
Guds Naade gjør vel Sjelen stærk,
Som den gier Agren Grøde. —

I Karlekamret blev der redt
Ei Leje ved de trende,
Og Mads og Kristen fatted let:
Nu skal vi være trende.

Ja, det saa smaat for Hu dem staaer:
Det lover bedre Dage;
Thi hvo der møder sidst i Gaard,
Bør meest af Læsset drage. —

Nu kom han da, den ringe Svend,
Halv Barn, halv Knøs af Alder;
Men ikke fro, som Gæsteven,
Hvem Arnen til sig kalder.

Hans Blik var skjult, hans Væsen frækt,
Han stod der tavs med Kulde;
Han var en gudsforgaaen Knegt,
Det mærked man tilfulde.

Men en Forandring blev der dog
I Drengens stygge Lader,
Da kjerligt ham i Haanden tog
Hans nye Moer og Fader.

Hvem var han? hvor hans Fødestavn?
O! vi kan sagtens vide,
Ej Kjerlighed ham tog i Favn
Og tugted ham itide.

Hans første Lærdom var ikkun
At betle og at lyve;
Hans Selskab blev til hver en Stund
Kun Hælere og Tyve.

Ej Æblet langt fra Stammen faldt.
O! kast dig, Støv! i Støvet,
Og priis din Gud, at ej du alt
Som Barn saa haardt er prøvet.

Det var ej let for Mand og Viv
En saadan Green at bøje;
Dog Ungdom er et smidigt Siv,
Den har et aabent Øje.

Og Herren har paa Dyden sat
Sit ynderige Stempel,
Saa Barnet faaer en Lærdoms Skat
I følgerigt Exempel. —

Vor Præst var blid og viis og god,
Og til hans fromme Virken
Som herlig Hjælp ved Siden stod
Hans Kraftensord i Kirken.

Nu Knøsens Øje dagligt saae
En sand Gudfrygtigs Veje!
Først nu han lærte at forstaae,
Hvad Livet har i Eje.

Hans Søn var rolig, og med Lyst
Han gik til Dagens Møje;
Først nu med Freden i sit Bryst
Oplukked han sit Øje.

Ja, hele Jorden var ham ny,
Som om han altid drømte,
Som i det Skabtes Morgengry
En Naades Væld han tømte.

Nu blev det Trang, ej tillært blot,
I Kirken Haand at folde,
Til Tak for Smaat og Stort og Godt
En stille Bøn at holde.

Hans Sjel var aabnet, Hjertet blødt
Og Kjerligheden vundet,
Han havde alt sin Engel mødt
Og Frelsens Time fundet. —

Ej Præsten virked ene nu
Ved Aandens Kraft paa Aanden,
Hans Hustru kom sit Ord ihu
Og rakte troligt Haanden.

Hun moderlig hos Drengen stod,
Hans Legems Brøst hun læged,
Hun rydded ud den onde Rod
Og blidt den Karske kvæged.

Det var en ydmyg Fromheds Tvæt,
Langt meer end Fod at vaske,
Og mindes paa hint Regnebræt,
Sank Jorden end i Aske.

Ja, mangt uændset Øjeblik
Hun blev hans Sjelesørger,
Blot om hun kom, blot om hun gik;
Hvordan? Omsonst du spørger.

Jeg veed det ej; men der er lagt
Hos Jordens hulde Kvinde
Beroligelsens Overmagt,
Som svigter ingensinde.

Hun Isen om hans Indre brød
Og blev ham som en Engel;
For første Gang en Knop udskjød
Af Hjertets golde Stengel.

Og Himlens saliggjorte Kor
En Takkebøn opsendte;
Thi atter paa den faldne Jord
En Synder sig omvendte.

Det lyder fast, som Alt var Digt;
Dog er der Sandhed inde:
En Præst har røgtet saa sin Pligt,
Og saa hans fromme Kvinde.

Og hist og her i Landet end
Udsendes slige Arme.
Gud lade brave Dannemænd
Sig over dem forbarme!

Bertel Thorvaldsen.

Der gik en Mand paa Holmen;
Træbilleder han skar,
Som danske Orlogsskibe
I Stavnen siden bar.

En lille Dreng ham bragte
Imellemstunder Mad;
Det var jo Sønnen B e r t e l,
Saae paa de Kunster glad.

Han tegned i sin Stue,
Hvad ham for Øje faldt,
Og snitted selv paa Faders
Den store Trægestalt.

Og meer og meer blev Legen
Hans Hjerte dyrebar; —
Nu staaer han som en Mester,
Der ingen Lige har.

Af Marmorblokken skabte
Han Billeder paa Jord;
Det er, som om de leved,
Og Læben havde Ord.

Ja, hvis de ejed Livet
Og om iblandt os gik,
Ej skjønnere Mand og Kvinde
Dit Øje skue fik.

Mangfoldig er hans Gave:
Han former Stenen blød,
Og Ynde, let og smidig,
Gaaer af dens haarde Skjød.

Sin Kjerlighed den tolker,
Sin Gudsfrygt, sine Savn,
Sin Længsel, Smiil og Smerte,
Sin Fred i Dødens Favn.

Johannes i sin Ørken
Forkynder blid og from:
O! træder ind, Udvalgte!
Her er Guds Helligdom.

Den, som paa Herrens Alter
Saae Frelseren, Guds Søn,
Vil aldrig Hænder folde,
Sank han ej her i Bøn.

Og blandt Apostelskaren
Et Ord til Overflod:
*Han** laae ved Jesu Hjerte,
Og *han*** som Klippen stod.

Der Meget var at tolke,
Om nævnes skulde Alt:
En Hær af Mesterstykker
Han har for Lyset kaldt. —

I Syden han som en Yngling
Beskued Oltids Værk;
Her prøved han at flagre,
Men der blev Vingen stærk.

Han hamred i sit Værksted;
Og Paven selv i Rom
Ej nær saa godt man kjender
Den vide Verden om. —

Alt tre og tyve Somre
Udbredet var hans Ry;
Da drog en gammel Hjemvee
Ham til hans Fødeby.

---

* Johannes. ** Petrus.

Paa Vejen han som Fyrste
Blev hilst af Høj og Lav; —
Han os sit eget Indtog
I Alexanders gav.

Her var han Søn af Huset,
Hinsides kun berømt;
Her havde han sin Ungdoms
Nøjsomme Fremtid drømt.

Og nu! — Hans Hjertes Fylde
I Taarer sig udgjød,
Mens Dannemark velsigned
Den Spire af sit Skjød.

Han stod i Skolen atter,
Sin Barndoms Hjem han saae,
Ja selv den gamle Portner
Med Hat i Haanden staae.

En Rejse var det Svundne,
Nu var han først i Havn:
Med Kys den gamle Tjener
Han trykked til sin Favn. —

Han drog mod Syden atter,
Ham Kunstens Engel bandt;
Den graalokdække Tinding
Sig nye Kroner vandt.

Da saaes i Middelhavet
Igjen en dansk Fregat;
En Olding stod paa Dækket;
Mod Nord blev Kursen sat.

I Øresund der runged
Salut fra Øst og Vest,
Da tvende Riger hilste
Sin Ætling og sin Gæst.

Snart hørte Kongestaden
Flotillens Sang og Klang;
Paa Bølgen lød Velkommen,
Fra Bredden anden Gang.

Og Folkets Hænder bar ham
Til Skolens Haller hen
Og saae ham paa Altanen
Med Hurra stolt igjen.

Ej før har nogen Kunstner
En saadan Jubel vakt,
Det var en Tak til Sønnen
Og af hans Moder bragt.

Hun maatte sagtens føle,
Hvor fromt hans Hjerte slog,
Da hun de store Skatte
Som Arvedeel modtog.

Da nu Museet aabner
Sin rige Helligdom,
Hun ejer højt i Norden,
Hvad Verden leder om.

Nordens fire Universiteter.

Kilderne risle
Paa Fjeld og i Dale;
Een dog kun sprudler
Med Sang og med Tale,
Fiirdeelt i Nord.

Fyrisaaes Bobler,
Granitten ved Fjorden,
Lundagaards Hygge,
Vort Syd udi Norden
Aabner den Favn.

Ikke der ruges
Gnidsk over Skatten:
Heimskringla undred,
Saae dagklart i Natten
Storværks Idræt.

Alle de unge
Smaafugle i Lunden
Søge den Kilde
Og bygge paa Grunden,
  Fædre har lagt.

Møder de stevne
Og hylde det Store;
Treklangen smelter
De samlede Kore
  I Harmoni.

Frederiksborg.

1.

Tornebusken.

Det var sig den bolde Sofia,
Dankonnings velsignede Viv,
Hun gik sig ofte en Aftentuur,
Men var just ej smækker om Liv.

Det var sig den Tærne liden,
Hun smidsked til Dronningen ofte:
„Man seer, I har gode Dage,
Heel trang vorder Eders Kofte.“

Det var engang udi Vaaren,
Da Lunden stod glædelig Brud,
Da Knopperne monne briste,
Og Stilkene fødte Skud.

Da gik den Dronning paa Vange
Og saae paa de Stjerner smaa,
Hvordan de spøged som Børn
Om Maanen paa Himmelens Blaae.

Der hjemme i Højenloftstue
Vented Kongesengen sin Brud;
Men Dronningen mente forsanden,
Den Smaa blev vel, til han fik Bud.

Thi gik hun, alt som hun plejed,
Og Tærnen fulgte da med.
Saa sagtelig monne de trine;
Thi tungt var Dronningens Fjed.

Paa Siden af Vejen fremvoxte
En Tornebusk udi Vaar.
Det lysted den Dronning at sidde;
Hun sad paa den bare Jord.

Da paakom hende en Smerte;
Det trykkede hende om Barm;
Den Tærne snarligen mærked
En Søn i Dronningens Arm.

Huldsalig Dronningen smiled
I Barselsengen heel sær:
Stjernedækt var dens Himmel,
Men Bolstret var til Besvær.

Den Tornebusk vifted de hvide
Smaablomster om Dannemarks Glæde;
Den vilde ej bytte sin Hæder
Med Rosen i Herresæde.

Den var jo det første Grønne,
Som krandsede Kristians Pande;
Siden kom mangen Medbejler,
Det maatte Fru Saga sande.

Smaastjernen monne smile
Som Ædelsteen i hans Krone,
Paa Jord dusted Græsstraa mange
Som Hynde paa Danmarks Trone.

Heel underlig var den Spædes Kaar:
Danmark hans Fødselsleje;
Thi blev han og til de sidste Aar
Sin Moders livsaligste Eje.

Paa Slottet blev baade Jubel og Sang,
Det blev som en Lade i Høst,
Hvor ind de bragte fra Ager og Eng
De kommende Aaringers Trøst.

Og Busken omplantedes fra sit Sted,
Paa en liden Holm blev den sat;
Den falmede snart og monne forgaae,
Evindeligt staaer dens værnede Skat.

2.

Kongestenen.

Aftenen ruger alt over Vang,
Den Røgter han gaaer paa Enge;
Pigerne malke med munter Sang,
I Gadekjer Hestene vandes.

Borgen end knejser ej høj og stærk,
Den er kun en Pog saa liden;
Murerne gaae fra Dagens Værk
Og ønske vel Løn at bekomme.

„Hvor skal vi faae nu vor Lønning idag,
Fogderne blive vel hjemme;
Dankonning røgter en større Sag,
Han kan de Tømmermænd glemme.“ —

Midt udi Skoven der hviler en Steen.
Kristjan til Bænk sig den kaarer.
Hofmanden vorder ej lad og seen,
Med Hynder han kommer som snarest.

Konningen tykkes, han sidder heel blødt,
Thi kunne vi Bolsteret spare;
Konninger sidde paa Steen ret sødt,
Naar saadan Gjerning de fremme.

„Hør nu, du Gangerpilt! Dagen er endt,
„Thi gak og hent mig de Svende,
„Hver skal annamme, hvad han har fortjent."
Den Gangerpilt gaaer, og de komme.

Een har lagt Stene paa Steen med Skjel,
Een har det Kobber udglattet,
Een har Tømmeret tilhugget vel,
Alle de Dagværket røgted.

Alle de faae, Enhver hvad han skal,
Endelig meer, end de skulle.
Konningen vandrer igjen til sin Hal,
Mændene stunde til Hvile.

Meget der snakkes om Kongens Maneer,
Drikkes hans Skaal ret trohjertigt:
Arbeides siden med mere Begjer,
Borgen i Sky sig snart rejser.

Stenen end hviler midt i den Skov,
Kongesteen vel den maa kaldes;
Navnet blev hugget deri til hans Lov,
Bavtasteen mæler om Daaden.

Jeg haver siddet paa Hyndet saa haardt,
Havde der liflige Drømme;
Tænkte paa Danmarks livsalige Kaar
Alt under Kristjan den Fjerde.

Hvad for en Drøm mon en Dankonning fik,
Sad han paa Stenen en Aften?
Kristians Skygge vist stod for hans Blik,
Viste ham Kongen og Helten.

3.

Thomas Kingo.

Der sidder en Væver i Slangerup By,
Han væver saa aarle, saa silde;
Ret driftig han sidder i fattige Ly,
Mens Spolerne rullende trille;
Ved Siden der sidder i Aftenen seen
Og Morgener aarle, ved Rok og ved Teen,
Hans Hustru for Gud og Alverden.

De tale saa lidet om Armod og Trang,
Skjøndt Brødet er knapt dem beskaaret,
Skjøndt ofte maa surre det Rokkehjuls Klang
De Dage tilende i Aaret;
De føle det ikke, at Brødet er tørt,
At Lædskedrik haver dem Kilden tilført;
Thi Huusbonden elsker sin Mage.

Dog fattes dem Noget i Dagenes Lyst,
Som skaber en Borg af en Hytte,
Som volder en Fader sin hellige Dyst,
Han ej for Alverden vil bytte:
At føde de Kjere i Ansigtets Sved
Og nyde sin Nadver i Ro og i Fred,
Naar Barnet aftørrer hans Pande.

Hver Aften de læse i Bogernes Bog
Om Himlenes evige Rige;
Da see de saa sorgfuldt den ledige Krog,
Mens Hjertesuk inderligt stige:
Nu vandre ej Engle velsignende om,
Som fordum, da Herren til Abraham kom,
Og Oldingen kjendte sin Hustru.

Da Klokker forkyndte med festlige Klang
Den hellige Juledagsgammen,
Hvi gaaer da den Husbond saa ene sin Gang?
Vil ej de lovprise tilsammen?
Ak! hjemme opsendes en Takkebøn sød;
Thi Herren velsignede Hustruens Skjød,
Hun svøber en Dreng i sin Krybbe.

Nu Væveren virked med bedre Besked,
Han Naade jo fandt for Guds Øje;
Nu smiler i Hytten den himmelske Fred,
Som Fattigdom ikke kan bøje.

Vel knæle ej hellig tre Konger med Priis,
Men Barnet dog smiler paa Englenes Viis,
De finde i ham en Gudsengel.

Og snarligt i hellig Trefoldigheds Navn
Han vies til Himmerigs Kirke;
Usynlige Engle ham tage i Favn
Og Fromhedens Lillier virke;
Udrundet af højskottisk Kjerne og Rod,
Gjenfødes nu atter i Sønnesøn god
Den hedenbortvandrede Thomas.

Og rask liden Thomas om Bæverstol gaaer
Og leger ved Moderens Side;
Han seer paa de Traade, som Faderen slaaer,
Og tidligt alt monne han vide:
Gud Herren opklæder de Lillier smaa,
Han føder selv Fuglene under det Blaae,
For Mennesket voxer kun Torne.

Hver Aften han sidder paa Tærskel i Dør
Og stirrer saa vidt i det Fjerne;
Da hæves ham noget det taagede Slør
Hinsides den liden Guldstjerne;
Og før han kan læse Smaaprænten i Bog,
Har Faderen dannet den Pusling saa klog,
At Bønner han læser hver Aften.

Snart vandrer ung Thomas med stadige Gang
Til Skole blandt fattige Drenge;
Han hører om mange Gudsundre paa Vang,
Og Aanden begynder at trænge;
Ej alle de Gaader opløses ham klart,
Han ønsker at kjende en højere Art
Og drikke af Viisdommens Bæger.

Og Vandringsstav maa han da tage i Haand,
Fra Fader og Moder bortgange;
Den Lille, knap sluppen af Svøbenes Baand,
I Verden maa ile saa bange;
Og Vejen, som laae til hans Skolegang,
Den faldt ham saa ofte ret inderlig lang,
Thi Længselen korted hans Glæde.

I Hillerød stander en kongelig Hal,
Hvor Viisdom man lærer i Sale;
Begavede Drenge, saa mange i Tal,
Der lytte til Mesterens Tale.
Sin Rejsesko vendte ung Thomas didhen,
Og Barnekjep red han ej mere igjen,
Den hvilte hos Slangerup=Væver.

Ind traad han i Hvælvingens hellige Kor
Og sang med den barnlige Stemme,
Sad flittig og stille ved Hørerens Bord,
Og dygtigen monne han næmme;

Den arme, omvankende Skoleelev,
Der mættet af Rigmands Veldædighed blev,
Er snarligt Højskolens Udvalgte.

Og engang, da Klokken i Slangerup By
Indbød til at prise den Høje,
Da ginge de Gamle saa froe under Sky
Med himmelske Taarer i Øje;
Thi da var det Thomas, der talte med Klem
Som viet Gudstjener i Fædrenehjem,
Hvor Pogen løb om med sin Rangle.

Og før han befaled Gud Herren sin Aand,
En Hyrde han blev for saa Mange;
En Bispestav førte han mægtig i Haand,
Gudsfrygtig paa Stierne trange.
Sin Krumstav han førte saa bold og saa brav,
Den lagde man hædrende paa hans Grav,
Der pryder den smukt over Mulden.

Men Noget ej lægges i Muld og paa Grav,
Som evigt vil aande og virke;
De hellige Psaltere, henrykt han gav,
At synges i Dannemarks Kirke;
Et Sekel man priste sin Gud med hans Ord,
Og end, hvor der Gudsfrygt i Hjerterne boer,
Man røres og hæves af K i n g o.

Og medens de Bænke har Lærlinger smaa
I Hillerød=Skole at vise,
Skal aldrig, for Sanden! af Mindet dem gaae
Den mægtige Bolde at prise:
Hans Vidskab bevirked, at Hillerød=Huus
Ej misted sin Vinge og ej sank i Gruus
I Trængslers usalige Dage.

Ej haver jeg sjunget, hvor Marmor og Steen
Staaer prunkende over hans Gjemme,
I Hallen jeg sad, hvorind Lærlingen treen,
Og hæved som Broder min Stemme;
Jeg sad paa de Bænke og lærte som han,
Og henrykt jeg sender mod Himmelens Strand
En Hilsen fra Hillerød=Skole.

4.

Løverdagaften.

Alt Klokken slaaer i den Skolestue,
Og Ugens Sysler er endt;
I Løverdagaftenens røde Lue
Med Bog under Arm
Der bliver saa glædelig vendt
Til Hjemmet paa Længselens Karm.

De Smaabørn springe i tætte Klynger:
„Vi skal kjer Fader nu see;
„Vi skulle slumre, hvor Buggen gynger
„Med Søster og Broer;
„Al Smerte, Savnenes Vee
„Bortsvinder, hvor Moderen boer.“

Kostgjænger gaaer fra sit Lejekammer
Til Stuen, hvor han er Søn;
Hans Læbe smiler, og Hjertet flammer,
Ej Ro eller Rist
Han har til at tøve i Løn.
Den Ældste gaaer ene tilsidst.

De Brødre ile før ham til Hjemmet:
„En Time komme vi før.
„Her Alt er sørgeligt, eensomt, fremmedt,
„Bind ikke os frie;
„Snart glade i Faderens Dør
„Dig møde de Gamle og vi.“ —

Alt aabnes Skovens den lille Laage,
Bag ham staaer Slot og staaer By.
Paa Kvist de venlige Fugle vaage;
Den græsfriske Hal,
Den liflige Sang under Sky
Forskjønner ham Aftenen sval.

Forbi ham bryder igjennem Krattet
Den hurtigfødede Hind:
„Frygt mig ej; Bøssen har jeg ej fattet;
„Ej atraaes din Død;
„Jeg vandrer med fredeligt Sind,
„Som du, til et moderligt Skjød."

Alt bredes Sletten med Fogdens Bolig;
I Døren sidde de Smaa;
Madmoder dier den Lille trolig.
Rask videre frem.
De hilse; en Miil maa jeg gaae,
Saa aabner en Slette mit Hjem

Ældgammel Bøg nu tilvinker herligt
Den Skoledreng paa hans Gang;
En Sekelkæmpe den stander ærligt
Og knejser end brav,
Mens Knøsen gaaer lystigt med Sang,
Som Nutid paa Oldtidens Grav.

Rask svandt om Somren de tvende Mile,
Da var hans Vandring en Lyst;
Men naar ej længer Smaablomster smile,
Naar Aftnen blier mørk,
Naar Fuglene slumre saa tyst,
Hvo finder da gjennem den Ørk?

Der blades flittigt i Almanakken,
Naar mon vi Maaneskin faae?
Om Luna drejer sig livlig Snakken,
Naar Bogen er lukt,
Derom selv paa Bolstrene smaa,
Endogsaa naar Lyset er slukt.

Ej Mørket, Kulden skal tvinge Raske:
„Vi maae hver Uge dog hjem."
I Snee til Knæet de Knøse traske
Og vende sig om,
Naar Blæsten foer frem;
Fra Norden den skjærende kom.

I Mørket lyser det fra det Fjerne:
O, see det venlige Blink!
Det kommer ej fra en lille Stjerne,
Men kjerere dog,
Det kalder med faderligt Vink
Til rolige Kakkelovnskrog.

En Kjøbstedmand i sin Bondehytte
Der sidder fredeligt nu.
De bange monne til Stormen lytte:
„De komme vist ej;
„I Vinterens nordiske Gru
„De gik ej den vildsomme Vej."

Ej vil jeg Eder nu tolke Glæden,
Dertil er Sangen for svag;
Men Hjertet mindes end Barndomseden,
Da kjerligt de Tre
Indtraad i det venlige Lag
Fra Vinterens Mørke og Snee.

Selv nu, omkrandset af hele Vaaren,
Ved Fugles dejlige Sang,
Mig brænder helligt i Øjet Taaren,
Jeg byttede fro
Den liflige Spiren paa Vang
Med Kampen og Sejerens Ro.

Men nu ej vinker en venlig Stjerne
Og ingen Kakkelovnskrog;
Ej Drengen hopper glad mod det Fjerne
Paa Faderens Vink:
Fra Hytten den Gamle bortdrog,
Ham huser en lavere Brink.

Saa favn mig, Vaar! da med dine Vinger,
Lad Mindet inderligt gry;
Naar Lørdagaftenens Klokker klinger,
En længselsfuld Sang
Jeg sender veemodigt mod Sky,
Min Barndom lovpriser dens Klang.

5.

Rektor Bendtsen.

Som Solen stærk i Aftenrøden,
Du herligt for min Tanke staaer.
Den straaler klar og ufortrøden,
Skjøndt Nedgangstimen snart dog slaaer.
Mig smeltede din Efterglands,
Jeg end mig i dens Straaler bader,
Velsigner jublende den Fader,
Der grundede min bedre Sands.

En Gubbe er et herligt Skue,
Og Sangens Mand er herligst end,
En Stjerne paa sin Himmelbue,
Han er Vejleder, Trøst og Ven.
Den Unge iler ad sin Vej
Letsindig, munter og forvoven,
Han kjender Stjernen hist foroven
Og frygter Breddens Grunde ej.

Jeg titter i det stille Kammer
Og seer den store, lærde Skat.
En Lampe for den Gamle flammer,
Han grunder i den dybe Nat.
Men kan den Lærde det forstaae
At lempe sig til Unges Næmme?
Og vil den Vise ikke glemme,
At han skal lære nogle Smaa?

Saa hører ham i Læresalen,
Han er saa viis, som fattelig;
Den Mindste næmmer hele Talen,
Den Ældre er den kundskabsrig.
Stort er det Pund, han fik af Gud,
Men stor er og den Kunst, han øver:
Han grundende paa Maaden prøver,
Hvordan man bedst saaer Frøet ud.

Og aldrig kan hans Lærling glemme,
At han var Fader for de Smaa;
Blidt klang den lærerige Stemme,
Skjøndt Alvor i det Milde laae.
Han kjerligt Ungdomsskaren vandt,
Iblandt dem kaldtes han kun Manden;
Med Omhu, som ej nogen Anden,
Ved rastløs Færd han Skaren bandt.

En Krands Gud lagde om hans Isse,
De sølverhvide Hædershaar;
Ærværdig er den, rig tilvisse,
Den vandtes i de mange Aar.
I den indflettes nu til Løn
En simpel, aandelig Kjerminde;
Vor Tak kan bedre Tolker finde,
Men ej meer kjerlig Fostersøn.

6.

Farvel til Kandidaterne.

Forunderlig blid=
Alvorlig for Tanken
Fremstiller sig Skranken
For Skoleaars Tid:
Den Unge som Fremmed
Bortvandrer fra Hjemmet
I Verden saa vid.

Som Pilgrim han gaaer
En Løndom imøde,
Og Haabet maa bøde
Paa Afskedens Saar;
Et Aandekor kalder;
Med aabnede Haller
Hans Helligdom staaer.

Farvel bliver sagt!
Veemodigt det klinger,
Naar Hjertet ham bringer
Et Pant paa sin Pagt;
Men Anelsens Vinger
Sig mægtigen svinger, —
Han Ofret har bragt.

Det bringes nu her!
Snart Timerne rinde
Og give kun Minde

Om hvad du har kjer.
Det helligt ledsage
I kommende Dage
Dit Fjed og din Færd.

Her Meget dig bandt:
Naturen, den skjønne,
Med Løvsale grønne
For Øje du fandt;
Den fostrede Glæder,
Som evigt bereder
Din Fred, skjøndt de svandt.

Og midt i dit Hjem,
Omkrandst af Naturen,
Som Bavta stod Muren,
En Helt trylled frem;
Det greb alt den Unge,
At Seklerne sjunge
For ham, som for dem.

Og mindes endnu:
Vi kalde dig Broder;
Thi aandelig Moder
Vi havde, som du;
Og hende til Ære
Indviede være
Vor Daad og vor Hu.

7.

Bendtsens Minde.

1. Paa Skolen.

Før Talen.

Erindring! Englen med sin Taare,
Sit Veemodssmil i Kval og Lyst;
Der staaer ved Vugge, som ved Baare,
Med Haanden paa det ømme Bryst;
Hun favner nu de Smaa, de Store,
Hun giver tunge Hjerter Fred;
Hun blander sig i deres Kore,
Hvor Tanken naaer til Livets Bred.

Her, i disse gamle Sale,
Gjenklang Viisdoms dybe Tale;
Første Fjed ad Aandens Vej
Fandt en Omsorg uden Mage. —
Nu staaer Hjorden kun tilbage;
Hyrden er her ej.

Erindring! du har sammenføjet
To Levealdre Haand i Haand:
En Nutids Haab har blidt du bøjet
Til en alt hjemkaldt Fortids Aand.
En Fader af sin Børneskare
Blev fulgt til Gravens trygge Havn;
De Smaa gik med, de Større bare:
Hans sidste Gang var Favn til Favn.

Efter Talen.

Han sover! han er ikke død!
Han hviler i et kjerligt Skjød;
Vi hvilte her i hans.
Hans Grav er vel for evigt lukt,
Men ikke Sjelens Lampe slukt:
Forynget blev dens Glands.

Han lever! han er ikke død!
Vort Morgenmulm han gjennembrød,
Gav Aanden Straaleglands.
Vor Daad er Livet fra hans Grav,
Omkring hans brudte Vandringsstav
Sig snoer en frodig Krands.

---

2. Flere Aar efter.

Det er en Højtidsfærd,
Naar milde Toner klinge
Om dem, vi have kjer;
Den fejres alt i Barnets Sang
Til Fader og til Moder,
Som Foraarskvad paa Vang.

Det er en Højtidsstund,
Naar Ungersvenden bygger
Sit Hjertes Drøms Pavlun,

Naar Længsel, Tvivl og Frygt og Savn
Har hjembragt dog hans Snekke
I Haabets aabne Havn.

Det er en Højtidskveld,
Naar Kjerligheden tømmer
Erindrings Kildevæld:
Tilbage gaaer det, ikke frem,
Ej hastes mod det Fjerne,
O nej, vi drage hjem.

Ved Bog, i Ungdomsaar,
I gamle Skolestue,
Veemodig Tanken staaer;
Men frejdig har den Fortid mødt,
Og Trøstens Jubel toner:
Erindret er ej dødt.

Utrættelig han end
Os Lærdomsskatte sanker,
Vor faderlige Ven;
Han staaer der lærd og viis og graa
Med Alvor i det Milde
Og varlig-streng som Faa.

Ja, det er Højtidsfest,
Naar Himlens Engel svæver
Som Jorderiges Gæst;

Dig aaben staaer Din Skares Favn,
Som dengang nu vi alle
Højlove Bendtsens Navn!

8.

Kantate ved Skolens Indvielse 1836.

Før Talen.

Hver som banker, ham oplades skal;
Leder du, da vil du sikkert finde;
Alle Bedendes det store Tal
Ubønhørt ej skuffes nogensinde.
Lifligt lyder Trøstens milde Ord:
Templer aabnes, Kundskabsfuglen bygger:
I Pavlunet, Kjerlighed betrygger,
Barn og Yngling synge festligt Kor.

Gjennem Livet gaaer en Lysets Aand,
Til Forhaabnings Lyst og Smertens Lindring;
Han formaaer at knytte løste Baand,
At fremmane svunden Tid: Erindring.
Her han minder om en skjøn Bedrift,
Kristian den Fjerdes Kongetale:
Samler Eder, Børn, i mine Sale,
Og annammer Viisdoms Ord og Skrift'

Herren sender Agren Høst og Vaar,
Aandens Sæd af ham faaer Frugt og Grøde;
Hvad her spired frem tohundred Aar,
Høstes i vort Mindes Aftenrøde.
Skjøn var denne lange Dag; — med Hviin
Natten kommer, under Skræk og Jammer,
Skaaner Intet, Templet staaer i Flammer, —
Englen sad og græd paa en Ruin.

Ak, selv Manddoms Værk er Tidens Arv;
Ej for Evighed vi skabe kunne;
Det har Brøst selv i sin Styrkes Marv,
Staaer i Sekler, men skal gaae tilgrunde.
O, men Aanden, Himlens Ejendom,
Den fornyer sig, den Altidunge,
Den har hjemme, hvor Keruber sjunge,
Kun til os i Støvets Dragt den kom.

Efter Talen.

Kjerlighed gjenfødtes, den ej gik
I en Rædselsnat fra Damarks Dale;
Ved et Kongebud af Frederik
Aabnes atter Børn de lyse Sale.
Mindet samler helligt Før og Nu,
Og hvor Kundskabsfyldens rige Bæger
Barndomstidens Vaardag vederkvæger,
Dobbelt Gave kommer den ihu.

Han, som læser aabenbart i Løn,
Er tilstede, hvor sig Hænder folde,
Hører Løfter og opfylder Bøn,
Mildt sin Varetægt om Templet holde!
Han beskjerme, hvad med Haab vi saae,
Lønne dem, der kongeligt har givet,
Styrke dem, der lede gjennem Livet,
Signe dem, der trygt ved Haanden gaae!

9.

Sang ved samme Fest.

Her Borgen hæver sig af Voven
Og pristes alt tohundred Aar;
Her under Ly af Bøgeskoven
End Kongestenen helligt staaer;
Herfra udgik til Lyst for Dan:
Heltenes Helt: Kong Kristian.

I samlet Sum hans Navn indfatter
Al Faderomhu, Storværks Daad,
Og her Erindrings Engel atter
Henpeger paa et kjerligt Raad:
Min Fødebyes de kjere Smaa
Ogsaa skal her i Skole gaae.

Blandt alle Kristjans stolte Minder
Ikkun hans Hal tilgrunde gik.
Ej sømmer det sig Modet svinder,
Hvor stort et Savn end Hjertet fik;
Han selv bestod saa mangen Kamp
I Fredens Ro, i Røg og Damp.

Det er alt skjønt, naar Spiren mægter
At fæste Rod blandt Steen og Gruus;
Men mere skjønt, naar Efterslægter
Opbygger atter sjunket Huus.
Hvad Oldtid gav, er ikke tabt:
Her Flammen har en Fønix skabt.

Det føltes dybt paa Danas Slette,
At Faderhuld ved Roret staaer,
At Konning Fredrik den Sjette
Sin Sagas Minder viet faaer.
Med Krands af Blad paa Majtræes Green
Fremtid skal see hans Bavtasteen.

Det er saa smukt i Aand at samle
Alt, hvad der gik, og Alt, der kom;
Hvad Nyt, der føjes til det Gamle
Som huldforynget Ejendom;
Hvad Nutid skjenked Oltids Grav,
Hvad tvende Konger kjerligt gav!

10.

Otto Kyndes Jubilæum.

Naar Timeviseren gaaer sin Rund,
Da er dens Vandring ej uden Følge;
Den tyder Morgen- og Aftenstund,
Og Mandens Færden paa Livets Bølge;
Der skeer Bedrifter, imens den drager,
Der fejres Minder, mens den gjentager
Sin vante Gang.

Længst før sin Sirkel for os den drog,
Før Somrens Sangfugl for os slog Trille,
I Præstegaarden der gik en Pog,
Og Otto Kynde saa hed den Lille;
Af Gnister lued vist Barneøjet,
Thi Gubben sidder jo her fornøjet
Med Kraft som Faa.

Hans Timer gik ved den lærde Bog,
Og dygtig næmmed han Viisdoms Tale;
En mere vigtig for ham dog slog,
Da ud han flagred som Foraarssvale:
Det hele Fødelands Vang og Vænge,
Den brune Lyng og de Mosesenge
Han gæsted da.

Og ud han skifted med Ret og Skjel,
Hvad før laae fællig for Byens Plove,
Saa Kongens Bud blev et Kildevæld,
Som sene Slægter skal helligt love.

Nu kan hver Bonde paa Toften bygge,
Og Hegnet frede hans eget Stykke
Med Fremtids Haab.

Dog ej blot Marken, men Bondens Huus
Og Bondens Sæder han lærte skatte;
Han ej forsmaaede god Taar ved Kruus,
Og sig vel stundom til Leerfad satte.
En ærlig Jevnhed endnu ham huer,
At Mænd og Koner i deres Stuer
Er slet og ret.

Halvhundred Aar er nu rundne hen,
Fra han fik Hverv og blev først bestaltet,
Og Landets Drot og dets Bondemænd
For Gud kan vidne, som han forvalted;
Halvhundred Aar med de Timer mange,
Halvhundred Aar med de Vandringsgange
Paa Retsinds Vej.

Halvhundred Aar er nu rundne saa,
At Venner fryde sig ved hans Lykke,
At til hans Priis de kan gjennemgaae
Den skjønne Vandrings hvert mindste Stykke;
Halvhundred Aar med de Timer glade,
Halvhundred Aar med de mange Blade
Til Kyndes Krands.

11.

Han og Hun.

Kun Lykken var halv, kun en Blomst uden Rod,
Kun Løvfald for Jubelaars-Gæsten,
Naar ej ved hans Side den Medvandrer stod,
Der smykker og opliver Festen,
Naar ene han vandred, nød ene sit Liv,
Naar ej med vor Kynde vi hilste hans Viv.

Ej Verdens Bedrift kun paa Manden har Krav,
Han der ej kan skattes alene;
Der findes et Sted, hvor han sætter sin Stav,
Maa sig med en Anden forene;
Hvor Begge kun trylle Velsignelsen frem,
Det er i det skjønne, det elskede Hjem.

Saa lad os i Tanken besøge de To
Og dele paany deres Lykke:
Fra Vinduet alt hun opdager os fro
Og iler os Haanden at trykke;
Fra Amtsskriver-Stuen han Selv bliver kaldt,
Og ganske som hjemme man føler sig alt.

Og eensomt ej svandt dem hvert henrundet Aar,
De frydes som Fader og Moder;
De mildned med Kjerlighed ublide Kaar,
De favnede Søster og Broder;

Ja selv et Halvhundredes mægtige Tal
Er dagligen seet i vor Ægtepars Hal.

Ad Trappen ej blot de Besøgende saaer,
Vi veed om en Løndør derunder,
Som fører til Arnen, hvor Hustruen staaer,
Og Armod did trøsteligt stunder;
For Krukkerne tomme, som Madmoder fik,
Med Krukkerne fulde de Hungrige gik.

Hvad lønligt udøves, dog bryder sit Skjul,
Den Fattiges Hjerte har Tunge;
Taknemmelighed er saa liflig en Fugl,
Der ofrer sit Alt ved at sjunge;
Men Meget er givet, og Meget er skeet,
Som ikkun af Gud og de Hjulpne blev seet.

En hengiven Deeltagen var Eders Færd,
Saa rødmer ej, for'vi den mindes;
Hvor Hjerterne banke, der Læben især
Som redebon Tolker skal findes:
I Kjerligheds Rige højloves Jert Navn,
Saa modtager Takken i Kjerligheds Favn!

12.

Ved Otto Kyndes Baare.

Det er en Alvorsstund, naar Venner samles
Om Baaren, hvor en Hæderlig er lagt,
Og hvor et Suk, en Taare til den Gamles,
Den Kjeres Ihukommelse er bragt.

Det er en Smertesstund, at ingensinde
Den Elskede, den Elskelige her,
Som i den svundne Tid, skal Hjerter vinde
Ved daglig Idræt og ved Broderfærd.

Men det er Trøstens Stund for Støvets Tanke,
At Herren har sit Barn nu til sig kaldt,
For her i Skrøbelighed ej at vanke,
Men frigjort leve og forynget alt.

Han hviler nu, som han har hvilt hver Aften
Paa Dagens Værk, naar han til Ro gik hen;
Der var Guds Fred i Hjertet; Himmelkraften
Bag Gravens Slummer igjenføder den.

Hans Liv var uden Bram, og ved hans Baare
Skal Sjelen være mandig=rolig stemt;
Her loves han ved Tak og hellig Taare,
Og mindes hist, hvor Intet vorder glemt.

13.

Paa Reformationsfesten 1836.

Før Talen.

Dit Ord, o Gud, fra Pol til Pol
Din Helligaand beskytte!
Det oprandt under Naadens Sol
For Ørken, Borg og Hytte:
I Øst det fæsted Rod
Ved Jesu Christi Blod;
Om Korset i hans Død
Af Engletunger lød:
Guds Søn, den Elskelige!

Det toned smukt i Herrens Navn,
At Børn skal Riget eje,
At Himlen er vor Fødestavn,
At did gaae Frommes Veje.
Forjettelsen er hørt,
Da vi til Daab blev ført,
Og paa vor Skolegang
Det Livsens Ord gjenklang:
Forsoneren har sejret!

Vi vandred frem i Tidens Bog
Og hørte Mindets Tale;
At Lyset svandt, hvor Skyer drog,
At Sandhed laae i Dvale.

Med Pavens Magt i Rom
Den falske Lære kom;
Da blev ej Kilden brugt,
Og Bogen var tillukt,
Vildfarelsen fik Mæle.

Saa mørk, vi saae, er ingen Nat,
At Dagen jo oprinder;
For Overtro blev Skranker sat,
Ej Lænker Sandhed binder.
Men før Dit Lys frembrød,
Det voldte Kval og Død;
I Morten Luther fandt
Dit Ord en Helt, som vandt:
Hans Sværd og Skjold var Skriften.

Trehundred Aar gjenlød Dit Ord
Med Kraften, Sandhed ejer,
Fandt let en Vej til høje Nord
Og vandt en hellig Sejer.
I Livets Morgenstund
Med Tak af Barnemund,
Erkjendtligt loves her
Hjemgangne Fædres Færd:
Ved Skolen sejred Kirken.

Efter Talen.

O Gud, du hører Barnets Røst,
Du er jo selv Ufødtes Trøst,

Fra Dig, vort Ophav, Alt udrinder,
Hos Dig vor Tanke Hjemstavn finder;
Tit Ord er Lyset paa vor Vej.
Vi trygt kan gaae: Du svigter ej!

O Gud! naar Barndoms Tid er endt,
Og Sædens Frugt skal vorde kjendt,
Lad Alt, vi her af Dig modtage,
Fuldbyrde Høst for sene Dage!
Det være Maalet for vor Vej:
Gud var vort Skjold, vi svigted ej!

14.

Ved Translokationen.

Før Talen.

I al vor Gjerning, stor og lille,
Er Gud vor Hjælp, vor Trøst;
Han Mennesket gav Kraft at ville,
Grundlaget for al Høst.
  Til hver en Tid,
  Paa hvert et Sted,
  I stille Fred,
  Ved travle Id,
I Kirken og i Skolens Stue,
Ved Arnestedets klare Lue

Er Gud os nær, og vi ham love,
Som Blad paa Vang, som Fugl i Skove.

Han Tidens Færden skuer nøje,
Han kjender Tanken grandt;
Det Mindste naaer hans Forsyns Øje,
Og Liv, før det oprandt.
  Han vogter paa
  De spæde Frø
  Paa Verdens Ø,
  At Rod de slaae;
Han giver Barnet Himmelfreden
I Haab til ham og Kjerligheden,
Og Høst forjetter os den Grøde,
Som ej paa Vang, i Skov vi møde.

Moderøjet kan vaage tro
  Over sin kjere Spæde,
Faderhjertet kan dele fro
  Hellige Timers Glæde.
    Priis være Gud!
  Han aabned et Eden
  I Menneskets Bryst
  Til Lindring, til Lyst
  For Livet herneden.
    Priis være Gud!

Tiden ruller sit store Hjul,
Liflige Toner klinge;
Fuglen bryder sit lune Skjul,
Fri paa sin lette Vinge
Flagrer den ud.
For trangt blev dens Eden
Ved Moderens Bryst,
Til Menneskets Lyst
I Livet herneden
Flagrer den ud.

Alvor gaaer igjennem Verden,
Betydningsfuld og stor:
Dagens Arbejd, Dagens Færden,
Og Andagts høje Kor.
Ikke blot en Blomst paa Vangen,
Til Lyst, mod Aften lukt;
Livets Krav er Vandringsgangen
I Møje og med Frugt.

Barnet selv skal gribe Staven,
Forlade Moders Bo,
Rydde Jorden, dyrke Haven,
At der kan Spirer groe.
Tankens underfulde Veje,
Erfarings rige Skat,
Sjelens Kraft og Kundskabs Eje
Er ham som Maalet sat.

Efter Talen.

Her, hvor vi lytted til Viisdommens Tale,
Vandt os et Hjem;
Her, hvor vor Aand, som igjennem en Dvale
Lutret steg frem;
Her, hvor med Alvor vi Kjerlighed finde,
Glade vi staae;
Sønner og Brødre er Alle herinde,
Store og Smaa.

Ridderen vogted sit Skjold og sit Vaaben
Pletfrit og reent;
Æren sin Troskab han viede aaben,
Sandru og meent.
Vi har vort Skjold, og vi altid det sænke
Staalblankt og skjert!
Rødmen er Kval og end større at krænke,
Hvad vi har kjert.

Aaret er svundet med Timer og Dage,
Aldrig gjenkaldt;
Mindet kun staaer med sin Trøst og sin Klage,
Prøvende Alt.
Ej det sig bør i vor Hjemstavn at vanke
Bly og forskudt;
Ej vi vil sætte vor Fremgang en Skranke,
Hvor den var brudt.

Priis være Herren, som tidligt os vakte,
Lad os see grandt!
Tak være de, som til Børnene bragte,
Hvad selv de fandt!
Tak er kun Tant, naar ej Gjerninger følge.
Løftet er bragt!
Viljen er stærk! Aldrig Fremtiden dølge
Ofrenes Pagt!

Erindringen.

Graven.

1836.

Du skal engang dog huse mig;
Thi vil jeg hvile nu ved dig,
Og om din lille Selle
Alt, hvad jeg veed, fortælle.

Man kalder dig en eenlig Bo;
Men finder overalt man To,
Som kjerligt sig forene?
Jeg bygger her alene.

Man kalder dig et skummelt Sted;
Men er der ikke Skummelhed,
Hvor Aftenlampen slukkes,
Og Øjelaaget lukkes?

Dit Mørke selv jeg frygter ej;
Thi Midnats helligdunkle Vej
Har ledet mig imøde
Heel mangen Morgenrøde.

Din Tavshed røver Ingens Fred;
Thi Haabet bygger ved din Bred;
En Engel, from isinde,
Der leder stakkels Blinde.

For trang du vist ej Nogen var;
En snever Seng mig altid bar:
Et Bolster under, over,
Og sødeligt man sover.

Men ogsaa mangt et dejligt Navn
Tillægger man din lune Havn:
En Vugge, hvor de trygge,
Som Smaabørn, kunne bygge.

To Sødskende blidt samler du;
Hos dig forenes Før og Nu.
De kysses i dit Rige,
Det evigt fredelige.

Og rolig Stilhed hersker der,
Som i et Sommeraftenskjer,
Mens Fuglen bygger Rede,
Og Menneskene bede.

Alt Godt om dig jeg haabe vil,
Du Jordelivets Efterspil!
Guds allersidste Gave
Kan intet Onde have.

Det Sted er mig ej rædselsfuldt,
Der gjemmer dem saa rolighuldt
Og venligt om dem freder,
Hvem jeg endnu begræder.

Favn ogsaa mig engang, som dem,
Du mine spæde Brødres Hjem!
Da skal jeg trøstigt ile
Mod dig og mod din Hvile.

Alt Englebørn de gik herfra
Til Søskendes Halleluja.
Mig sagdes kun: de sove!
Men, ak! vi dem begrove.

Det var min Barndoms Sorg; den veg,
Som Dug fra Blomst, da Solen steg;
Men alt før Middagstide
Tungt maatte Hjertet lide.

Det var min Fa'er, hvis Dødssuks Kval
Blev endt i Taarer uden Tal,
Hvis store Børneklynge
Hans Gravsang maatte synge.

Du lille Høj, du blev hans Ven!
Han havde, ak! for saa igjen.
Trofasteste Forbinder,
Hos dig hvert Savn udrinder!

Du aabned atter seent din Havn;
Du tog en Brud fra Brudgoms Favn;
  Du bytted kjerlig Tilje,
  Og Rosenkrands med Lilje.

Og der gik atter Aar; dit Skjød
Ikkun Erindringsblomster bød;
  Da redte vi med Sukke
  To søde Smaabørn Vugge.

Hvi var jeg ikke Barn som før
Og stod ved Sovekamrets Dør,
  Lod blidt mig Trøsten række
  Og nænned ej at vække!

Nu vidste jeg, med kvalfuldt Sind:
Du lukker aldrig ud, men ind,
  At de! som vi begrove,
  Den lange Søvn skal sove.

Nu staaer du atter, altfor ung,
For brad, for smertelig og tung:
  Du brød Forhaabnings Rige,
  Og Kjerligheds tillige.

Du skaaned ej et ufødt Noer,
Ej dem, der sig om Moder snoer,
  Ej hende paa sit Leje,
  De Staklers sidste Eje. —

O, Grav! min Smertes Hvilested!
Dog har du Trøst at kvæges ved:
Hen over Tidens Bølge
Vi alle skulle følge.

Trøst ved Graven.

Vi samles til det Bedre.
Græd ej for den tabte Ven!
Han gik til sine Fædre.
Der vi sees igjen.
Klag ej for den tabte Ven!
Græd ej! han slumrer i Fred.

Gud gav os Morgenrøde,
Liv han har af Intet kaldt.
Men selve Livet døde,
Jordelinet faldt.
Klag ej, Øjet alt er lukt!
Græd ej! hans Villie skee.

Vor Aftensol maa vige,
Nedgangstimen skal jo slaae;
Vor Morgensol skal stige,
Dag af Nat fremstaae.
Klag ej! Solen kom og gik!
Græd ej! han styrer sit Alt.

Paa Vinter Vaar skal følge,
Frugtbarhed af Skyen randt.
Paa Graven Græsstraae bølge,
Liv, hvor Livet svandt.
Klag ej, for han gav og tog!
Græd ej! i Graven er Fred.

Hendøe skal Alt, der fødes,
Grandskes kan ej Herrens Raad.
Hist over Sky vi mødes:
Broder! stands din Graad.
Klag ej for den tabte Ven!
Græd ej! han vandred til Gud.

Gravsang.

Mellem tavse Kistefjele
Lægges Jordens bedste Skat;
Dødens Gys vi rædsomt dele
I den Elsktes dybe Nat.

Ungdom, Skjønhed, Jordens Smykke,
Der tilintetgjøres skal;
Og hvem tunge Byrder trykke,
Ofrer Ormene sin Kval.

Hellig Trøst i Hjertet flammer:
Aanden af sin Larve fløj;
Hvad fra Himmelen nedstammer,
Gjemmer ingen Askehøj.

Biskop og fordums Missionær Otto Fabricius.

1822.

„Ej Grønlands arme Søn vil bytte
Sit golde Fjeld med kornrigt Land,
Et Marmorslot er ham hans Hytte,
Og Fjeldet er hans Kanaan."
Men han, som født i skjønne Dale,
Opfostredes ved Moderbryst,
Hvor kan vel Ørknen ham husvale
Mod Tabet af den søde Lyst?

Dog drog han fra de fagre Lunde,
Ombytted Kanaan mod Nord;
Han gik, ved Statenhuk at grunde
Et Marmorslot i Aand og Ord,
Som tryggelig paa golde Fjelde
Sit Spir mon rejse højt i Sky,
Og aabne som en Sol med Vælde
Den arme Hednings Morgengry

Som en Apostel i det Fjerne
Udstrøede han sin rige Skat;
Ledsaget af den blanke Stjerne
Gik tryg han i den kolde Nat.
Den Fisker kasted sine Vodder
Og fisked Mennesker saa fro,
Opløste kraftigt Himlens Gaader,
Gav de Fortabte Herrens Tro.

Nu hviler han med lukket Øje,
Nu slumrer han paa Baaren trygt;
Men ingen Tid skal kunne bøje
Det Marmarslot, han har opbygt.
Grønlænderen skal ved sin Lampe
Gjenlæse Bøgerne, han gav,
Og mindes Kristenheltens Kampe,
Og prise Helten i hans Grav.

Bispinde Fabricius.

1834.

Nu aabnes atter Gravens Skjød
At favne trygt den Gamle;
Nu skal en blid og rolig Død
De længst Adskilte samle.

Hun folded Haand til sidste Bøn,
Hun nød sin Fromheds fulde Løn,
Stod alt blandt Engles Skarer;
Al hendes Daad kun aanded Fred,
Selv hendes Vandrings Hvilested
Den moderligt bevarer.

Hæv dig, min Aand! thi ingen Braad
Og ingen Sejr har Døden;
Væd Kinden mildt, du Afskedsgraad!
Som Dug i Morgenrøden.
Hun opfyldt har sit Dagværk tro,
Nu ringed det til Aftenro,
Hun herliggjort gjenfødes!
Gud Herren har sit Barn hjemkaldt,
Hist Sjelen lever, Støvet faldt,
Der skal vi atter mødes.

Lægen Joachim Otto Sommer.

1823.

Hvorfor blander den Fremmede sig i Frændernes Flokke?
Rinder hans Taare saa let, eller er Sorgen ham kjer? —
Fremmed den Hedenbortvandrede kom til Ynglingens Leje,
Kvæged sin Næste i Nød, kaldte til Liv ham igjen.

Og nu ligger han selv paa Baaren, livløs og dødbleg,
Øjet for evigen lukt, kan han ej frelses til Tak.
Derfor den Fremmede staaer blandt de Smaa, der skyldte ham Livet,
Trykker et Kys paa hans Bryst; tier — og græder paanv.

Mathilde Ørsted.

1824.

Er det lukt, det yndeige Øje?
Evig lukt i Dødens kolde Favn?
Maa nu Tungsind Kjerlighed nedbøje,
Og Allivets Lyst nu volde Savn?
Maa nu Viisdom sorgfuld gaae irette
Med sin Gud, og smelte hen i Graad?
Milde Taarer! Kvalerne I lette!
Trøst ham, Tanke: det var Herrens Raad!

Barnløs boede hun paa Jorderige,
Kjendte dog en Moders hele Lyst;
Ømt den Efterladtes Taarer sige,
At han barnligt laae ved hendes Bryst.
Ingen stakkels Spæd hun blev berøvet,
Kun et ældre Barn, en gammel Ung.
See! en Viismand, inderlig bedrøvet,
Hustru=moderløs gaaer Vejen tung.

O Forklarede! en kvægsom Tanke
Send du i hans Sjel fra Himlen ned!
Følg ham, Engel! hvor han end maa vanke,
Som du før ham fulgte til hans Fred.
Da staaer han jo ej forladt tilbage,
Du er evig viet til hans Sjel.
O, farvel! i stille, dæmpet Klage
Følge dig et sørgeligt Farvel.

Den Dødfødte.

1827.

Du har aldrig skuet Dagens Lys.
Ingen nogensinde saae dit Öjes Lys.
Var du? Er du?
Blev et Nu
Livets Vugge som dets Baare?
Slukkes Lyset, eller var det aldrig tændt?
Blev ikkun Skelettet af sin Larve sendt?
Formen, som et Legeværk?
Eller svulmed Livet i din Aare?
Var Betingelsen kun altfor stærk?
Kyssed dig paa Livets Skjød
Alt den grumme Død?

Ja! du var, men er ej mere,
Hvad vi vare, hvad vi ere.
Ja! et Menneske var til
Og bortkaldtes af Guds Vil.
Taare, stands! en Sjel, ej Nogen kjendte,
Mod sit Ophav atter vendte.

Efemeren lever.
Om end stakket, den dog svæver
Over Vandringsøjeblikkets Sti.
Der er Harmoni.
Her var Timen, før Begyndelsen, alt rundet,
Livet fundet,
Og dog svundet;
Aftenrøde
Førend Daggry;
Samlingsmøde
Mellem Himmelen og Jorden; —
Horisonten, ak! er vorden
Til en Taagesky.

Modersmertens højeste Forsøder
Hjerteknust nu bløder:
Livet! Livet,
Hun har givet;
Livet,
Som hun gav og vovede sit eget.

Det er veget.
Hendes Alt,
Og det Eneste, hun ønskede, hun vilde,
Svandt ugjenkaldt,
Ugjenkaldeligt, som Ørkens sidste Kilde.

Atter staaer nu Huset tomt og øde,
Ak! Forjettelserne døde.
Vuggens Gæst de lagde
Mellem Kistefjele.
Ægtestandens søde,
Skjønne, første,
Saligstørste
Hele
De Velkommen og Farvellet bøde.
Ak! vi maae vel sagtens alle kjende:
Savnet bygger selv hos Lykken mellem Tvende,
Huset bliver først kun rigt ved Trende.

Ak! staaer Vuggen nu saa ganske tom?
Slumrer Intet der som deres Ejendom?
Jo! de kunne haabe.
Huld Lucina stod i Fødselssmerten
Blidt ved Moderen med Frelseskjerten,
Mens hun gav
Noret Dødens Draabe.
Over deres lille Grav

Vandred hendes Moders Skytsaand;
Hun tog Glutten ved sin Haand,
Sukked: ikke denne Gang
Skal jeg glædes ved en Buggesang;
Men den Time skal vel komme,
(Trøstigt Haab tilhører Fromme),
Da som Engel i Gud Faders Rige,
Hun seer Søskende paa Jorden vanke,
Og skal blidt da kun for Sjelen stige
Som et tidligt Ønskes ubønhørte Tanke.

Ludvig Ernst Frederik.

1828.

Ludvig! alt din lille Grav
Aabnet, og igjen tillukket.
Atter taget, hvad Gud gav,
Nylig tændt, alt Lyset slukket!
Nytaarsnyet med sit Skin
Fandt dig i din Bugge ligge;
Saae det end ad Ruden ind
Sjette Gang, det seer dig ikke.

Ak! en Søster fik du med
Fra det Første til det Sidste;
Troligt gik I Fjed om Fjed,
Og hun sover i din Kiste.

Hun var Vidne til din Daab,
Græd sig ved din Død tildøde:
Smaabørns morgenfriske Haab
Lever og maa med dem bløde.

Mariane Hornbeck.

1828.

Det er Løvfalds Tid. Og Løvet minder
Om det Endeliges store Lov;
Som et Gravkors staaer den nøgne Skov
Mellem Lig, hvis Spor ret snart forsvinder.

Bladet løses let fra Træets Grene;
Vaarens Brudekrone lægges ned,
Fremstaaer atter i sin Herlighed:
Liv og Ophør helligt sig forene.

Anderledes, naar sig Øjet lukker.
Ak! det aabnes aldrig mere her.
Der er sikkert meget bedre der;
Men kun Dette har jeg kjendt og sukker.

Mindet er en jammerlig Erstatter,
Kjerlig, men dog grumme fattig Ven;
Trøsten, som han ene har igjen,
Er, at han har tabt, hvad højt han skatter.

Det er kun et Stjerneskud, som svinder;
Kun et Lys, hvis Blussen varer kort,
Natten bliver atter ravnesort,
Og din Trøst du selv da trøstløs finder.

Evig Tabte! blev saa dyb min Klage,
Da du mig kun her som Broder saae,
Hvilken Kval maa ham ej forestaae,
Med hvem du forened dine Dage?

Dit Farvel ej naaede til hans Øre;
Da han saae til Afsked dig igjen,
Var du røvet fra din Ungdomsven,
Og et Lig kun maatte ham tilhøre.

Brudekrandsen, Haabet ham forjetted,
Alt han Ejes allerbedste Deel,
Hviler som et Pant paa Kistens Fjel,
Af Veninderne Veninden flettet.

Milde Taarer! giv ham Eders Lindring,
Lad ham græde, græde Savnet ud,
Og lad Tiden, evig gode Gud!
Dulme broderligt hver tung Erindring.

Ene rinder ej hans hede Taare,
Alle var hun inderligen kjer;
Kan det trøste, stander Trøsten nær,
Og den favne ham ved hendes Baare.

Onkel Stengel.

1830.

Jeg gæsted dig som Fugl i Vaar,
Og derfra har jeg mine Minder;
Men om jeg nu med Vingen slaaer,
Og om jeg end til Huset naaer,
Dets Glædeslyst jeg ikke finder.

Ej lyder meer et venligt Kor
Om ham, der elsked Livets Goder;
Han hviler i den sorte Jord.
Ak! eensomt han dernede boer.
O, dæk ham kjerligt, Alles Moder!

Dog end meer eensom, meer forladt,
Meer sørgelig end Gravens Gjemme,
Er Enkens Kval i Kummers Nat;
Han vandt, hun mistede sin Skat:
Hun har ej meer i Hjemmet hjemme.

Der bygged de den første Gang,
Der bygged de til alle Tider.
I Marts lød deres Bryllupssang,
De fiirogtyve herligt klang,
Den næste — ned i Graven glider.

Til Krandsen for den sølvgraae Brud,
Som Haabets Engel lod forjette,
Staae nu kun sørgelige Skud,
Som Tungsind maa, med Trøst paa Gud,
I Kirkens Læ til Minde flette.

I Lykkens Timer var de To,
I Sorgens nu hun ene savner;
En Grav er hendes fordums Bo,
Men uden Fred, som den, der tro
Nu ham og deres Lille favner.

Jeg tit i deres Stue sad
Og delte gjerne deres Glæder,
Saa flyv da, Fugl, med dette Blad,
Og hendes gamle Kinder bad
Med Taarer, Søstersønnen græder.

Hun har ej Børn, som vore Smaa,
Fortæl dog Alt, thi det kan lindre:
Naar Taarer i vort Øje staae,
De troe, at de dem volde maa,
Og kjele, for end fleer at hindre.

Da Smerten gjorde Barmen trang,
Lod Taaren trille, Talen standse,
Gik Tanken dog sin Pilgrimsgang,
Og Mindet som en Engel svang
Sig mod den brune Høj med Krandse.

Vi drog ad Heden milevidt,
    Vi saae den lille By paa Brinken
Og længtes efter dig og Dit,
Og saae fra Gavlens Vindve tit
    En venlig Spejders glade Vinken.

Ak! det var Sommerlyst, der svandt.
    Et Vinterlagen Aaen dækker;
Men om og Vaar, som den er vant,
Paa Bredden atter Vugge fandt;
    Ej Alt den dog af Dvale vækker.

Men Noget uforkrænket staaer:
    Og det er Eftermælets Palme,
Den vandt han i de mange Aar,
Om Venner den sin Krone slaaer;
    Der synger Trøstens Fugl en Psalme.

Hvor Mange saae han kom og gik,
    Fra først han bygged der sin Rede!
Men alle Nye ham kjer dog fik,
Og seent, som Mødets Ojeblik,
    Var Raad og Daad hans Hjertes Glæde.

Som Martyr kjekt han maatte gaae
    Og eget Liv for Andres vove;
Da maatte Giften Lægen naae,
Og de Helbredede nu staae,
    Hvor deres Frelser de begrove.

Snart smelter Vaarluft Vintrens Barm,
Den række hende huldt sin Lindring!
Du staaer ej reent forladt og arm,
Med dine rinder Taaren varm
Og deler hver en skjøn Erindring.

Ved Knud Lyne Rahbeks Grav, fra yngre Brødre.

1830.

Hvor Alles Veje sammenstøde,
Hvor Livets Metastøtter staae,
Hvor Haabet bag en Aftenrøde
Fortrøstningsfuldt en Morgen saae:
Paa Gravens Kant for sidste Gang
En simpel, kjerlig Afskedssang.

Vi bar dig fra din lille Bolig,
Der saae din Vaar, din rige Høst;
Nu favner dig en meer fortrolig,
Den bliver ret din Alders Trøst;
Thi hin stod saa forladt igjen,
Berøvet Brud og Ungdoms Ven.

End kunde varmt den Gamle trykke
En yngre Broder til sit Bryst;

Men dem, som gik det bedste Stykke
Imellem Ungdoms, Manddoms Dyst,
Dem savned han dog paa sin Vej,
Og Tanken gav kun Glemmigej.

Og vinde kunde end den Gamle
En yngre Slægt ved Aand og Vid;
Thi Kjerlighed lod her os samle,
Da Dødningklokken kaldte hid.
Vi froe ham i vor Midte saae,
Til Tak vi om hans Gravhøj staae.

Nu ere Savnets Timer omme,
Dem standsed huldt den milde Død;
Gjensynets Saligheder komme,
De gjennem Gravens Mørke brød:
I Lysets Land du atter fandt,
Hvad her i Tidens Bølger svandt.

Som Vaaren af det Vinterdøde
Fremskyder i forynget Maj,
Skal evigt Mindes rige Grøde
Omstraale Sporet af din Vej:
Hvad gjennem Aldre du lod saae,
Skal senest Slægt til Arvdeel faae.

Maleren Vilhelm Bendz.

1832.

Der, hvor Yppighed i Lavrens Skygge,
Der, hvor Immergrønt i Myrtens Hygge
Af en svulmende Natur sig gjød:
I Hesperien, det evig smukke,
Oltids Heltes, høje Kunsters Vugge,
Aabned, lukked sig et venligt Skjød.

Højt mod Norden, med Prometheus-Flamme,
Leged Drengen ved den lille Ramme,
Tegned Billeder af Livets Færd;
Dage randt, og Flammen blev til Lue,
Ned mod Helligdommens Tempelbue
Vinked Musen ham med Trylleskjer.

Ungersvenden fatted Pilgrimsstaven,
Vandred ufortrøden ned mod Haven,
Hvor Gudinden kaldte ham til sig;
Paa sin Vej han spredte Foraarsblade,
Som den Unge var de sommerglade:
Haabet gjorde Kraften fyldig-rig.

Ind han traad i Hesperiders Halle,
Hørte Musen moderligt at kalde,
Ej til Daad, men til en evig Fred.

Hendes Kys blev ingen Velkomst-Gammen,
Deres Møde blev en Afskeds-Stammen,
Øjets Lampe slukked hun — og græd.

Der er ikke tomt, hvor han nu hviler:
Ubekjendt med Savnet Vælsken iler
Kold forbi den unge Danskes Grav;
Naar i Aftnens Stilhed Klokken kalder,
Duggen da som milde Taarer falder:
Musen Yndlingen sit Offer gav.

Og som Nordenvinde fra det Fjerne,
Hvor nu Skyer hylle Fødslens Stjerne,
Lyde Suk omkring hans Hvilested:
Hun, der var hans Musa her i Livet,
Sødskendkoret, hun, der har det givet,
Sende Luftens Alfer Hilsen med.

Og hans Daad? — den lèver, skjøndt alt standset;
Haabet ham med Smiil som Yngling krandsed,
Graven stolt af hende Krandsen fik.
Blandt hans Billeder, staaer smukt hans eget
For vor Tanke, ynderigt, ubleget,
Ungt og kraftigt med sit Kunstnerblik.

Lille Hanne.

1834.

Halvfjerde Aars Forhaabning lægges
I en for tidlig kastet Grav,
Og daglig Glædes Lykke dækkes,
Og navnløs Smertes Kvaler vækkes
Ved Askehøjen, tavs og lav.

Hun havde alle gode Gaver
Og loved sine Tider Held;
Et Døgn hengik, — og vi begraver
Det bedste Eje, Jorden haver,
Alt andet Godes rige Væld.

Hun var saa smuk, som Faa herneden,
Og god, som meget Færre end,
Og lystig i sit Barndomseden,
Mens Aanden knytted Skjønhedskjeden
Til sjelden Harmoni igjen.

Jeg veed jo vel, at man skal taale,
Skal bøje sig for Almagts Dom;
Men Støvets Blik har ingen Straale,
Som kan det Afgrundssvælg udmaale,
Der gjør vor Barm, vor Tanke tom.

Nu samler den i dette Svundne
    Alt, hvad der før var herligt deelt;
Nu ruger den i Lænker Bundne,
Betragter, elsker alt sit Bundne,
    Men favner meer ej noget Heelt.

Og det, der mangler, dette Ene,
    Tilforn en Part i Rigdoms Skat,
Er Stammen nu for alle Grene,
Er det, der kunde Alt forene,
    Men har dog evigt ham forladt.

Kan da vel svage Dødelige,
    I Stridens store Øjeblik,
Paa Sjelens Kæmpevinger stige,
Afkaste Larven i Guds Rige,
    Og staae med Kraft, som Ingen fik?

Nej, stakkels Fader, elskte Søster!
    Du er ej ufrom i din Kval,
Og Øjet hist seer, hvor det brøster,
Naar Mangen dig med Kulde trøster:
    Hun kaldtes fra en Jammerdal.

Vi ville med hverandre drømme
    Om rundne Tiders lyse Flor,
Paa rige Tankebølger svømme,
Det kjendte Bæger atter tømme,
    Og Glutten see igjen som Noer.

Jeg vil min Kjerlighed forbinde,
    Mit Savn, min Sorg, min Graad med din;
Thi jeg kan ogsaa Tomhed finde,
Skjøndt kun som Gæst jeg stod derinde
    Og kaldte hende ikke min.

Jeg rækker dig et Par Kjerminder
    Af dem, mig lille Hanne gav,
De lokke Graad paa dine Kinder,
Men Taarer ere troe Veninder,
    Husvalende ved Død og Grav.

Vor Kjerlighed skal hende bære
    Fra Moders Favn til Livets Bred;
Thi det skal dine Brødre være,
Som overgive deres Kjere
    Til Himlens Varetægt og Fred.

Men dejligt hun for Tanken svæve,
    En frigjort Engel fra det Blaae!
Og naar vi os af Støvet hæve,
Og døe, for evig hist at leve:
    For Herren vi hos hende staae!

Pastor Dichman.

1835.

Evigt Aanders Hjem bestaaer,
  Det vil om hans Gjerning frede
  Og et Minde ham berede
I en uforkrænket Vaar.

Venskab ved hans Grav har talt;
  Ungdomsvandrings rige Skatte
  Paa hans Aske Krandsen satte,
Har med sanddru Farve malt.

Rigdomsfylden ingen Lod
  Fik i min Erindrings Eje;
  Tvende Lustrers fælles Veje
Blev min Lykkes Overflod.

Fra hans allerførste Bøn
  Har jeg fulgt den skjønne Vandring,
  Uden Skifte og Forandring,
For al Verden som i Løn.

Han forkyndte Herrens Ord,
  Og hans Tale i Guds Tempel
  Var hans egen Virkens Stempel:
Ærlig, aaben, mandig-stor.

Under Barneløftets Pagt
  Viis han stod iblandt de Unge,
  Faderhjertet laae paa Tunge,
Helligt blev hans Offer bragt.

Naar han lyste Herrens Fred,
  Hvor sig Hænder sammenføje,
  Livets Kilde for hans Øje
  Med forjettet Fryd hengled.

Fromt ved Gravens aabne Skjød
  Alt, hvad Støvet tvang, han dækked,
  Og skjøndt Syndens Blund han vækked,
Dog han Trøst i Hjertet gød.

Brustet er det kjere Baand,
  Mindet over Skatten bløder;
  „Sjeldent kun i Livet møder
Slig en Skikkelse vor Aand."

Blev alt tungt et kort Farvel,
  Hvor det gjaldt et Spand af Dage,
  Maa vel Sorgen bittert klage,
Nu hans Hjem er Kistens Fjel.

Og hvad er dog Venners Savn,
  Gjensyns tabte, sjeldne Glæder,
  Ak! hvor Kjerligheden græder
Over Smerter uden Navn.

Den har kjendt det rige Liv,
  Hvor nu Lykkens Fred er Skygger;
  Øde Tomhed boer og bygger
I hans Huus og med hans Viv.

Og naar Husets Dør er lukt,
  Naar hun fatter Vandringsstaven,
  Naar hun fjøsler langt fra Graven:
Er dog høstet Livets Frugt.

Da Guds Kraft i Sjelen boe!
  Og din Engel i det Høje
  Tornen fra dit Hjerte bøje,
Styrke dig med Haab og Tro!

Ej din Sorg alene staaer,
  Een hos Gud, paa Jorden Mange
  Gjennem Prøvens Stier trange
Søge Balsam for dit Saar.

Tidens Fylde kommer vist!
  Han, som kun formaaer at raade
  Livets store, mørke Gaade,
Aabner Gjensynsglæden hist!

Jakob Frederik Jacobsen.

1836.

Stærk var den Sjel, der brød sin Skranke
I Livets store Øjeblik:
Forklaret saae hans lyse Tanke,
Hvad her ej Støv at skue fik.
Paa Sottesengen Muldet dvæled;
Men Aanden nød et saligt Liv,
Og hvad til Afsked ham besjeled,
Af Gud kun hørtes, og hans Viv.

Han gjennemgik sin skjønne Vandring
I Kjerligheds og Dyders Favn
Og mødte frejdig den Forandring,
Der ene fjerner Brøst og Savn;
Han gød sit Hjertes hele Varme
I Mindets fromme Pilgrimstrøst
Og døde blidt i hendes Arme,
Der var hans Ungdoms Liv og Lyst.

Igjen var Hænder sammenføjet,
Som eengang i Forhaabnings Gry;
Men Brudgommen var højt ophøjet,
Og Bruden stod i Sorgers Sky.
Den samme Herrens Tjener lagde
Velsignelsen til deres Pagt:

For Gud han stod, ej Ord han sagde,
I Aand blev atter Løftet bragt.

O, Hanna! elskelige Søster!
Dit Savn er tungt og Smerten stor;
Men Himlens Engel var din Trøster,
Alt før han svang sig her fra Jord.
Ja! kunde Nogen see tilbage
Og prøve Gjerning, Pligt og Ret,
Da var det ham: han kunde drage
Sin Fred af Livets Regnebræt.

Han staaer for Gud, der vil han møde
Trofaste Vidner for sin Daad.
Herneden knuste Hjerter bløde,
Med Søn og Broer sank Trøst og Raad.
De skulle eengang atter sande
I Forudgangnes Englekor:
Vi hørte Røst fra bedre Lande,
Vi har alt anet Lysets Spor!

Det store Tab selv finder Lindring
Af Kilden, som dets Væld udgød;
Ej jordlagt er en skjøn Erindring,
Den spirer af det lukte Skjød:
Der dvæle Blikke paa hans Baare
Med Borgerkronen om hans Stav,
Og Anders Sandøe Ørsteds Taare
Er Faderens ved Sønnens Grav.

Ej Tanken gjemme, hvad afbrydes,
Hvad herligt i det Fjerne laae;
Hvor alt saa Meget, Sjeldent bydes,
Skal Øjet kun tilbage gaae.
O, Hanna! vi fremmane ville
Henrundne Tiders rige Høst;
Lad Hjertet banke, Taarer trille:
Hans Eftermæle skaber Trøst!

Tante Finch.

1838.

To gamle Øjne sig har lukket roligt,
En ældre Søster har dem trykket til;
Med Freden hendes Liv var længst fortroligt,
Af Intet meer paa Jord den rokkes vil.
En venlig Huusalf virked hun herneden,
Nu hæved Vingen hende til Guds Eden.

Fast fire Snese Aar hun her har vandret,
Seet mangt et Skifte, som slog Hjertet Saar;
Men Sjelens Ejendom blev uforandret,
Sagtmodig, gudhengiven Aar for Aar;
Som Alf med Glade glad, i Sorger stille,
Forlod hun ej sin Fryds, sin Kummers Kilde.

Hvo staaer om Baaren med den lidet Kjendte?
  Ej Børn forsødede hendes Enkestand;
Men Kjerlighedens Aand sin Straale sendte,
  Sit Gjenskjer fra Forjettelsernes Land,
Og Alfen delte Broers og Søsters Goder,
Blev deres Børn og Børnebørn en Moder.

Brat sluktes hendes egen Arnes Glæde,
  Sin Ven hun havde fulgt til høje Nord;
De mange, mange Miil den lette Slæde
  Paa Ruslands Iismark nu tilbage foer;
Til langt Farvel der hendes Taare rulled,
Mens Haabet om et Attermøde lulled.

Ej Livets store Prøver end var omme:
  En kjerlig Broders Favn gav hende Fred.
Dog Skjebnens tunge Budskab maatte komme,
  Men Brodersønnen traad i Faders Sted.
Der vexled Fryd, som lindrer, Kval, som saarer:
Den Alderstegne skued Begges Baarer.

Nu lakkede det stærkt ad Hviletiden,
  Men Aftenstunden var ved Søstrens Bryst;
Den Gamle spøgede med egen Liden
  Og gav sin Lidende den bedste Trøst.
Som hendes Liv var trofast Omheds Varme,
Til Tak udaanded hun i Omheds Arme.

Nu viser Krandsen paa den Kjeres Kiste,
 At hendes Vandel var højagtet her;
Nu skal hun atter ej sit Gode miste,
 En sikker Arne aabnes hende der;
Og hendes Hedengang selv Fred betrygge:
I Mindet vil hun blandt os boe og bygge.

Jens Kristian Westengaard.

1838.

Min Dag er end saa ganske den samme,
Og Alt om mig at glæde sig ved;
End hænger Løv fra Green paa min Stamme,
Og intet Ydre kom for at lamme
En huuslig Lykkes nøjsomme Fred.
Men gaaer end Bølgen foroven rolig,
Den skjuler nede en oprørt Grund,
Og Sorgen gæster min lille Bolig
Alt i den dæmrende Aftenstund.

Langt borte, der, hvor Tanker sig nærmed,
Saasnart det galdt en gjensidig Lyst;
Langt borte, der, hvor Sjelene sværmed
I Længslers Savn, hvor Omhu beskjermed
Hvert mindste Haab mod Hjerternes Brøst;

Hvor aldrig Følelsen var udslukket,
Hvor Mindet vaagede om sin Skat, —
Der har et Øje sig evigt lukket, —
Langt borte, og nu først jeg er forladt.

O, skal jeg prise min Lykkes Stjerne:
Jeg seer ej Tilintetgjørelsens Gru;
Mit Tab er Tankens hist i det Fjerne, —
I Lykkens Stund var jeg nær saa gjerne,
Men ak, det er langt fra Lykken nu; —
Jeg seer ham, som jeg har seet ham længe,
Den Samme, uforanderlig Ven.
Mit Øje kan ej til Baaren trænge,
Hvor dog jeg kjendte ham knap igjen.

Jeg paa Erindringens Vinger haster
Og ryster Træet med Livsens Frugt;
I Havn hos Vennen jeg Anker kaster;
Men Sejlet spredes, vor Aand ej raster, —
I Barndoms Lund er der altfor smukt;
Vi atter komme hinanden imøde
I Skolestuen, som første Gang,
Og Gud skee Tak, at du kjere Døde
Gjør mig kun blød, men ej Barmen trang!

Ja, Gud skee Tak! selv fra Vennens Kiste
Fremtræder en Verden for mit Blik.
Den Intet ejed, som ej kan miste:

Men fra mit Første til Allersidste
Jeg Meget at tabe til Arvedeel fik;
Thi otteogtyve Aar er en Alder,
Som To kun sjeldent tilsammen gaae,
Og naar nu hvert mig tilbagekalder
En Høst af Glæder, som Færre naae!

Og naar nu Intet i Livet hændtes,
I Medgangs Tider, i Sorgers Sky,
Hvor ej den samme Kjerlighed kjendtes,
Ja, selv fra det Fjerne en Hilsen sendtes,
Der hæved, husvaled med sit Gry;
Naar jeg stod hos i hans bedste Lykke,
Som han hos mig, og hvert Lysglimt nød:
Da savner Graven ej Blomstersmykke,
Da spirer Liv af den bitre Død.

Thi sidder jeg vemodig alene
Og gjennemtænker den lange Vej.
Naar skal vi nu vel igjen forene
Vor glade Livslyst, som før den Ene
Dog uden den Anden følte ej? —
Om seent, om tidligt, engang den kommer
Den Mødets Stund, for ej meer at flye:
Til da jeg gjemmer fra Livets Sommer
De Minder gamle, dog evigt nye.

N. B. Krarups Jordefærd.

1842.

Paa Skolen.

Her leved Haabet i hvert Møde,
Hvor Yngre modtog, Ældre gav.
Nu staaer Erindring om den Døde
Hos Smaa og Store med sit Krav.
Det er en Standsning paa vor Gang
Med Suk og Tak og Afskedssang.

Velsignet staae dit Eftermæle!
Det svæve over denne Bo!
Det al vor Fremtids Daad besjele!
Det gjøre sand og fri og tro!
Din Aand da bryder Grav og Død
I nye Spirer af vort Skjød.

I Kirken.

En sjelden Manddomskraft vi lægge
Til sødest Ro, til Hvile ned.
En Skolestues fire Vægge
Har følt hans Aand, hans Virksomhed.
Nu Borgerkronens Hæderspagt
Ham Kjerligheds Farvel har sagt.

Hans Sjel var fri, og djerv var Tanken,
Og Viljen stærk, og Kraften stor;
Besindig, fordringsløs hans Banken,
Selvstændig, og med lyse Spor.
Nu er hans Vej tilbagelagt.
Gudsfred hans Sovekammer bragt.

Gudsfred dig ønske Mødre, Fædre,
Hvis Hjerters Skat var dig betroet;
Med et Farvel dig Sønner hædre,
De Vaarens Skud, ad Stammen snoet;
Farvel dig byde hine Smaa,
Der ej det store Tab forstaae.

Da min Moder døde.

1843.

Du sang ved mangen Bugge,
Som ogsaa ved min;
O, jeg vil ikke sukke,
Men nynne ved din.

Du lagde Barnet stille
Til sødeste Ro;
Nu vi dig, Moder! ville
Til Graven betroe.

Sov vel til blidt Godmorgen,
Hver Kveld du har sagt;
Nu vi dig kun med Sorgen
Det første har bragt.

Naar skal det sidste lyde
Igjen ved din Favn?
Først da, naar vi kan byde
Farvel til vort Savn.

Nu alle Store græde
Og alle de Smaa;
Men i din Herres Glæde
Ej høres det maa.

Erindring.

1845.

Vor Glæde ligner en stækket Fugl,
Der ej kan hæve sin Vinge;
Den titter vel af sit lune Skjul:
Men Tonen vil ikke klinge.
Den drages atter og atter hen,
Til hvad den sin Tanke vier,
Og finder ene sit Hjem igjen
I Veemodens Melodier.

Som Duen fordum til Noah kom
Og bragte Oliebladet,
Saa bringer Aanden sin Ejendom,
Hvor Smerten Øjet har badet.
Det er den sværmende, milde Lyst,
Der ihukommer alt Svundet,
Der atterkalder til Savnets Trøst,
Hvor Timeglasset er rundet.

Et dejligt Billede her skal staae:
Den uforandrede Gamle!
Den Englemilde mod Store, Smaa,
Der vidste saa smukt at samle.
I Søndagsglædernes kjere Stund,
Ved Søskendgammen herinde,
I Sjelens Dyb og af Hjertets Grund
Vi fejre det hulde Minde.

Captajn Hegermann-Lindencrone, falden ved Bau.

1848.

„Jeg har faaet Forfald," Moder huld!
Kan ej mit Hjertes rige Guld
Dig skjenke, kvæge mig ved dit,
Som før paa „Rolighed" saa tit.

„Jeg har faaet Forfald," Fædreland!
Men staae og slaae til sidste Mand,
Din Ære hævde, som din Tarv,
Til mine Jægre gik i Arv.

„Jeg har faaet Forfald," Dannebrog!
Mens sejrrig du din Vinge slog;
Dit Kors indvied mig idag
Til Valfart for en hellig Sag.

Oehlenschläger.

1850.

Hele Verden vide
Du rummed i dit Bryst,
Og hele Verden undred
Og lytted til din Røst.
Alt det Høje og Dybe,
Morgengry, Mulm og Nat,
Livets Kamp og Sejer
Har du en Rune sat.

Kjerlighedens Fylde
Var al din Valfarts Maal;
Barnligt dit Hjerte banked
Og savned med stille Taal.

Danmark, din anden Moder,
Favnede sønligt du,
Hvad hun ejed og tabte,
Følte hun før og nu.

Hvergang vi os fryde
Ved dine Strenges Kvad,
Da er din Kiste forinden
Med røde Rosenblad:
Røde Rosenblade
Dit Leje være skal,
Og hele Danmarks Rige
Har bredt dem for sin Skjald.

Viggo Grove, Lieutenant i Marinen.

1852.

Som Dreng du stod i Røg og Damp,
Fuldbaaren dig Atlanterhavet vugged.
I Fredens Skjød en Ulivskamp
For evigt Ungersvendens Øje lukked.
Hvad laae der gjemt i denne Barm?
Hvad gik der ved hans aarle Død tilgrunde?
O, gjør ej Moderen for arm!
Hun finde Trøst, han sødeligen blunde!

Biskop Mynster.

1854

Hvor Kirken bygger
Sit Fredspavlun
Og til hver Stund
Sit Værk betrygger,
Der Gud ham gav
En Bispestav.

Med sikkert Øje
Han skuet har,
Og skarp og klar
Han gransked nøje:
Hans egen Høst
Gav Mange Trøst.

Ej hver en Tænker
I dybe Nat
Har Skranke sat
Og knækket Lænker,
Hvor Tvivlens Baand
Tvang Støvets Aand.

Thi Sjelens Veje
Er uden Spor,
Naar intet Ord
Den har i Eje,

Naar ej dens Daad
For Lyset traad.

Men er den tolket,
Som Frø i Vaar
Den Rødder slaaer,
Naar iblandt Folket
Hver menig Mand
Den fatte kan.

Og ham blev givet
Ved Ordets Magt
Paa Læben lagt
At fremme Livet
Og trænge ind
I Sjel og Sind.

Han, fremfor Alle,
Fra hvem udgik
Den Sæd, de fik,
Kan Høst fremkalde.
Og Gud ham gav
En Bispestav.

Simon Meisling.

1856.

Den ydre Skal var simpel, raa;
Det paa vor Gade Hvermand saae,
Og Spotteren det selv afmalte.
Men Sjelens Dybde! sær fordulgt,
Dog, bragt for Lyset, altid fulgt
Af Aanden, der begejstret talte.

Den sydliglette Gozzis Flugt
Og Grækersanges rige Frugt
Ved ham vi kunne huusvant nyde.
Det var jo Meget, dog ej Alt;
Det var kun Laan; men selv fremkaldt
Mangt Kvad han har, sin Skjerv at yde.

Hvor du med Støvets Brøst har saaet,
Der Tornen har dit Hjerte naaet;
Dens Braad er sløvet, Haanen tier.
Vort Fødeland er blandt de smaa.
Hver Kaldet, i vort Hjem vi saae,
Med Tak vi til Erindring vier.

Christiane Elisabeth Møller.
1856.

Hun var en gammel Kone,
Var Moer og Bedstemoer,
Og dertil en Matrone
Højhæderlig paa Jord.

Hun var saa jevn og ærlig,
Godgjørende og blid,
Saa ret af Hjertet kjerlig
I al den lange Tid.

Fra Fødselen min Amme,
Var Drengen, Manden hun
Uskiftelig den Samme
Til Livets sidste Stund.

Blandt Sørgende ved Lejet
En Oldings Tak hun faaer:
Jeg tabte, hvad jeg ejed
Fast tresindstyve Aar.

Paa Graven.

1.

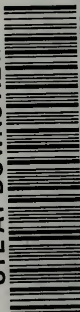
Livets Fryd du fandt herneden
I din lille Hjemstavns Eden;
Nu staaer Viv og Barn tilbage
Livets Kors med Sorg at drage.
Sorgen Veemod har som Trøster;
Veemod Længsel fik til Søster;
Længsel er med Haab beslægtet:
Gjensyns Haab er os ej negtet.

2.

Her er Suk, men hist er ingen Taare;
Her er Savn, men hist det kjendes ej;
Her er Sorgens tavse, sorte Baare,
Hist en evig Fryd i evig Maj.
Jorden har faaet Sit. Den blidt det gjemme!
Men den bedste Deel har der ej hjemme.

Trykfejl.

Side 55 Lin. 9 trang læs trang,
— 117 — 6 Ei læs Et
— 129 — 2 fra neden Eng læs Bang.

UTL AT DOWNSVIEW
D RANGE BAY SHLF POS ITEM C
39 09 08 07 10 007 4